

Tutkimusraportti

ULKOASIAINMINISTERIÖ

Suomalaisten mielipiteet kehitysyhteistyöstä

Kesäkuu 2013

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Juho Rahkonen', with a long horizontal flourish extending to the right.

Juho Rahkonen

Tiivistelmä

Suomalaisten mielipiteet kehitysyhteistyöstä ovat kokonaisuudessaan hieman myönteisemmät kuin vuosi sitten, mutta joissakin kysymyksissä on havaittavissa luottamuksen laskua. 31 prosenttia suomalaisista pitää nyt kehitysyhteistyötä erittäin tärkeänä, kun viime vuonna luku oli 28 prosenttia. Vastaavasti viime vuonna kehitysyhteistyötä piti melko vähämerkityksellisenä tai yhden- tekevänä joka viides kansalainen, ja tänä vuonna luku oli 17 prosenttia.

Luvut ovat edelleen kaukana vuoden 2007 huippulukemista, jolloin kehitysyhteistyötä piti erittäin tärkeänä 43 prosenttia kansalaisista ja merkityksettömänä sitä piti harvempi kuin joka kymmenes. Voidaan kuitenkin sanoa, että vuosia jatkunut alamäki kehitysyhteistyön tärkeydessä näyttää pysähtyneen, eikä meneillään oleva talouden taantuma ole ainakaan lisännyt kriittisyyttä kehitysyhteistyötä kohtaan.

Auttamisen halu pysyy sitkeästi suomalaisten ajatusmaailmassa, heikoista talousnäkymistä huolimatta: nyt useampi suomalainen (23 prosenttia) lisäisi kehitysyhteistyömäärärahoja kuin leikkaisi niitä (13 prosenttia). Ei ole kuin kolme vuotta siitä, kun luvut olivat toisin päin. Toisaalta kysyttäessä kansalaisten omaa arviota siitä, kuinka paljon kehitysyhteistyöhön menee rahaa, vain joka kymmenes osuus oikeaan suuruusluokkaan, reiluun miljardiin euroon.

Kansalaiset eivät siis ole täysin kartalla isoista summista, ja muissakin tiedontasoa mittaavissa kysymyksissä nousee esiin puutteita: esimerkiksi 68 prosenttia kansalaisista arvioi maailmassa olevan nyt enemmän äärimmäisessä köyhyydessä eläviä ihmisiä kuin vuonna 1990, vaikka todellisuudessa tuona aikana äärimmäinen köyhyys on vähentynyt. Tietoisuuden lisääminen tällaisista isoista peruskysymyksistä voisi valaa uskoa ja toivoa siihen, että kehitysmaita ei ole tuomittu ikuisen köyhyyteen, vaan sieltä on mahdollista nousta kohti parempaa elämää.

Kun ajatellaan, miten paljon jatkuvasti puhutaan maailman muutoksesta, joutuu mielipidetutkimusten tuloksia katsoessa monesti ihmettelemään, kuinka vähän ne lopulta elävät päivänpoliittisten virtausten mukana. Kehitysyhteistyön kannatus on pysynyt vuodesta toiseen niin korkealla tasolla, että siinä täytyy olla taustalla jonkinlainen yleisinhimillinen auttamisen ja hyvän tekemisen moraalinen eetos ja altruistinen arvopohja.

Tutkimuksen on Ulkoasiainministeriön toimeksiannosta tehnyt Taloustutkimus Oy. Tutkimusta varten haastateltiin toukokuussa tuhatta suomalaista. Tutkimus tehtiin henkilökohtaisina käyntihaastatteluin vastaajien kotona osana Taloustutkimuksen valtakunnallista CAPI Omnibus - tutkimusta. Raportin on laatinut yhteiskuntatieteiden tohtori, tutkimuspäällikkö Juho Rahkonen Taloustutkimus Oy:stä.

Sisällys

➤ Tiivistelmä	2
1. Taantuma ei ole vienyt suomalaisten motivaatiota kehitysyhteistyöhön	4
2. Auttamisen halu pysyy sitkeästi suomalaisissa	6
3. Afrikka pysyy kehitysyhteistyön ykköskohteena	9
4. YK:n vuosituhattavoitteita tunnetaan yhä paremmin	13
5. Kehityskysymyksistä kaivataan lisää tietoa	19
6. Internet ei ole juuri lisännyt merkitystään tiedonlähteenä	22
7. Mediasisältö vaikuttaa kehitysyhteistyön tärkeyteen	24
8. Määrärahoja pikemminkin lisättäisiin kuin leikattaisiin	27
9. Kehitysyhteistyön tuloksellisuus epäilyttää yhä useampaa	29
10. Yksityinen lahjoittaminen paras tapa vaikuttaa	32
11. Avun "alkuperämerkintää" pidetään entistä vähemmän tärkeänä	34
12. Kansalaisten tiedontasossa ei ole hurraamista	39
13. Suomalaiset uskovat äärimmäisen köyhyyden lisääntyneen	43
➤ Kuvioden luettelo	48

1. Taantuma ei ole vienyt suomalaisten motivaatiota kehitysyhteistyöhön

Yli 80 prosenttia suomalaisista pitää kehitysyhteistyötä vähintään melko tärkeänä. Lähes joka kolmas pitää sitä jopa erittäin tärkeänä (kuvio 1). Joskus näkee arvioita, joiden mukaan taloudellisella nousukaudella kovat arvot korostuvat ja vastaavasti talouden laskusuhdanteessa pehmeämmät arvot saisivat enemmän sijaa. Tämä tutkimus ei tue moista ajatusta: silloin kun Suomen taloudessa meni lujaa, eli vielä vuonna 2007, kehitysyhteistyötä piti erittäin tärkeänä 43 prosenttia kansalaisista. Taantuman jälkitunnelmissa vuonna 2010 osuus kävi alimmillaan 27 prosentissa. On sitä helpompi olla solidaarinen, mitä enemmän on varaa.

Toisin päin tarkasteltuna kuva on samankaltainen: kun vuonna 2007 kehitysyhteistyötä piti melko vähämerkityksisenä tai yhdentekeväenä 9 prosenttia vastaajista, vuodesta 2009 eteenpäin luku on ollut jatkuvasti pitkälti toisella kymmenellä. Viime vuonna kehitysyhteistyötä piti merkityksettömänä joka viides kansalainen, ja tänä vuonna luku oli 17 prosenttia.

Sukupuolierot tässä kysymyksessä ovat suuret: naisista 40 prosenttia pitää kehitysyhteistyötä erittäin tärkeänä, miehistä vain 22 prosenttia. Ikä ei vaikuta tähän mielipiteeseen kovin rankasti, sillä niin alle 25-vuotiaista kuin yli 65-vuotiaista kehitysyhteistyötä pitää erittäin tärkeänä reilu kolmannes. Keski-ikässä 40–59-vuotiailla kehitysyhteistyön kannatus hieman notkahtaa, ja tässä ikäryhmässä on verrattain paljon (22 prosenttia) niitä, jotka pitävät kehitysyhteistyötä vähän tai ei lainkaan tärkeänä.

Koulutustausta näkyy vastauksissa samaan tapaan kuin sukupuoli: peruskoulupohjalla olevista ja ammatillisen koulutuksen saaneista kehitysyhteistyötä pitää erittäin tärkeänä 21 prosenttia, kun yliopistotutkinnon suorittaneilla osuus on yli kaksinkertainen, 44 prosenttia.

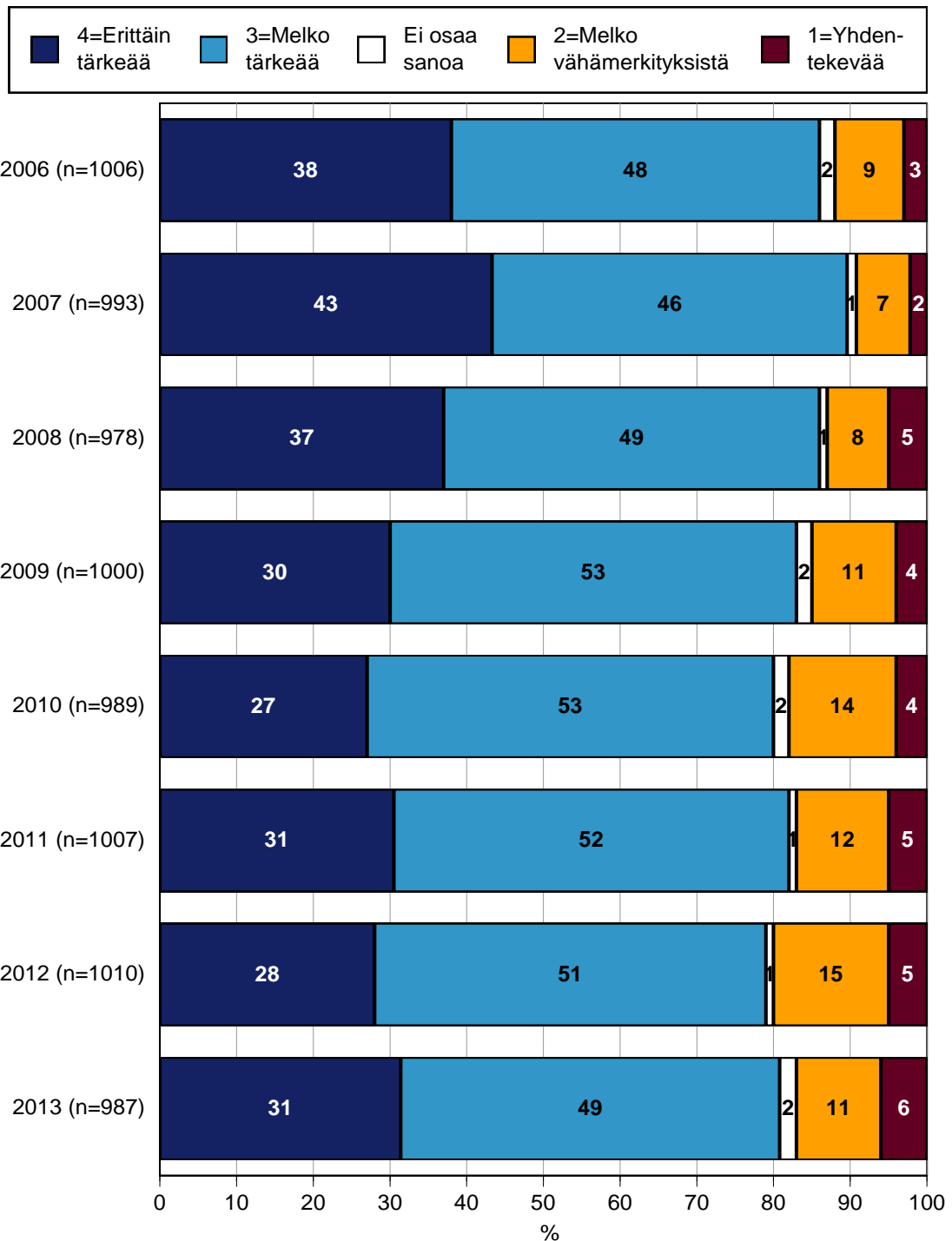
Helsingissä ja muualla Uudellamaalla kehitysyhteistyön kannatus on suurempaa kuin Länsi-, Itä- ja Pohjois-Suomessa. Tulotason mukaan katsottuna havaitaan samankaltainen u-käyrä kuin iässä: suurituloisimmat, yli 40 000 euroa vuodessa ansaitsevat ovat myönteisimpiä, ja toiseksi myönteisimpiä ovat vähiten, alle 20 000 euroa vuodessa, ansaitsevat. Keskimmaisessa tuloluokassa kehitysyhteistyötä pidetään selvästi vähemmän tärkeänä kuin suurimassa ja pienimmässä tuloluokassa.

U-käyrälle saattaa löytyä selitys siitä, että keskimmaisissa ikä- ja tuloluokissa olevat ihmiset ovat yleensä kovimpien paineiden alaisina: heitä uhkaa toisaalta suistuminen pienituloisuuteen ja toisaalta he tavoittelevat suurempien tuloluokkien elintasoja. Heillä ovat myös usein käynnissä elämän ruuhkavuodet, jolloin energiaa tarvitaan erityisen paljon omasta perheestä ja taloudesta huolehtimiseen: silloin kaukaiselta, vaikka sinänsä tärkeältä, tuntuva kehitysapu saattaa jäädä vähemmälle huomiolle. Nuorimmilla on jäljellä aimo annos nuoruuden optimismia ja kirkassilmäistä eteenpäin katsomisen meininkiä, joka ei ole vielä nuukahtanut arkielämän taakkojen alle. Vanhimmilla ihmisillä taas on yleensä aikaa ja ehkä muutenkin mahdollisuuksia ajatella asioita laajemmin, pitkän elämäkokemuksen tuomalla perspektiivillä. Heillä alituinen rahan perässä juokseminen perheen pitämiseksi leivässä kiinni on jo taakse jäänyttä aikaa, ja elämässä alkaa olla taas sijaa muillekin arvoille.

Kuvio 1.

Miten tärkeänä kehitysyhteistyötä/kehityspoliittikkaa pidetään 2006-2013

n=kaikki vastaajat

2. Auttamisen halu pysyy sitkeästi suomalaisissa

Kun suomalaisilta kysytään, miksi kehitysyhteistyö on tärkeää, vuodesta toiseen tärkeimpänä syynä mainitaan se, että rikkailla mailla on velvollisuus auttaa kehitysmaita (kuvio 2). Tämä kysymys kysyttiin niiltä noin 80 prosentilta, joiden mielestä kehitysyhteistyö on vähintään melko tärkeää.

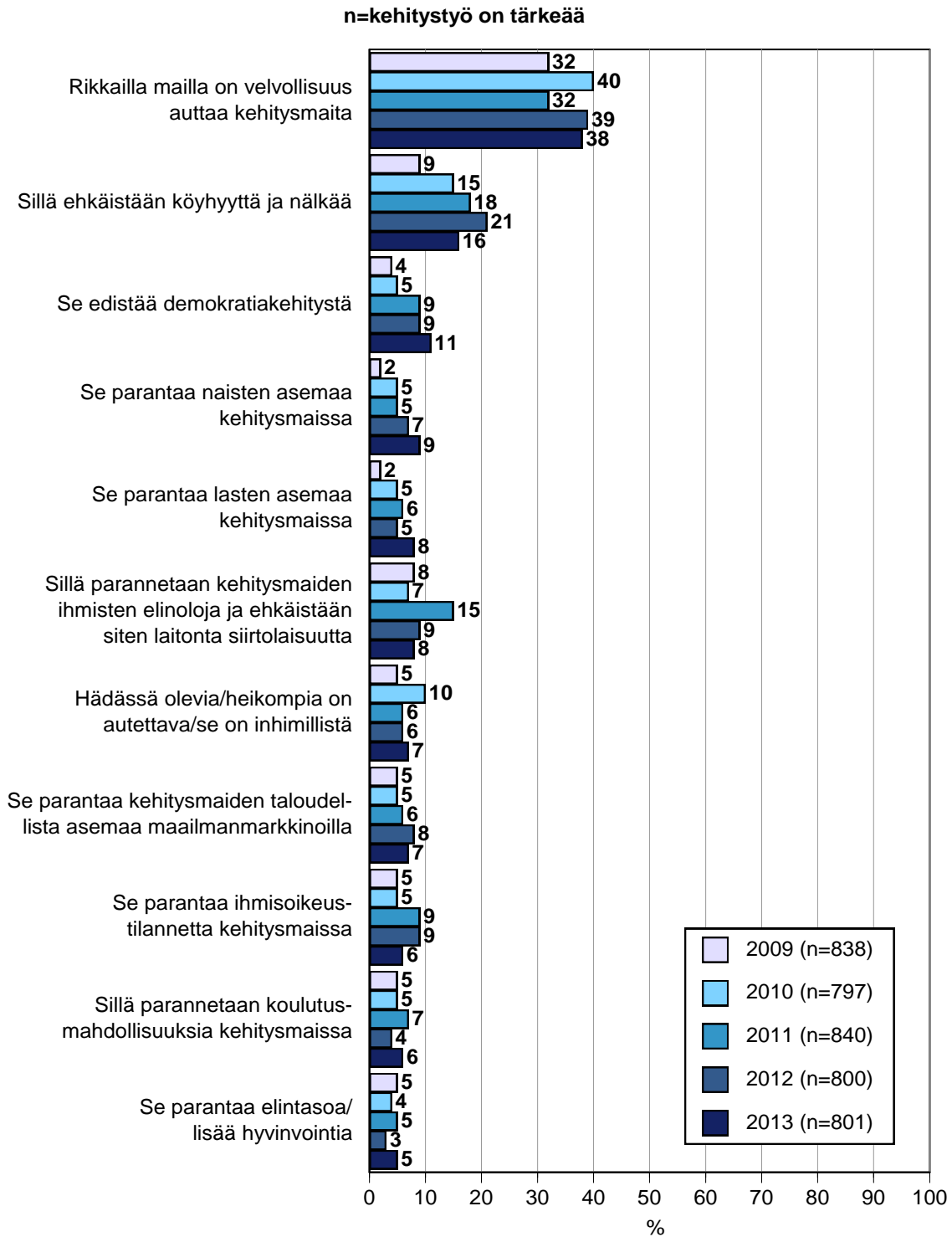
Moraalinen velvoite korostuu naisilla, sillä heistä 44 prosenttia valitsee tärkeimmäksi syyksi kehitysyhteistyöhön sen, että rikkailla mailla on velvollisuus auttaa kehitysmaita. Miehistä tämän syyn nostaa ykköseksi 32 prosenttia. Ikä ei juuri vaikuta tähän kysymykseen, mutta koulutus näkyy: yliopistokoulutetut (48 prosenttia) korostavat selvästi enemmän moraalista velvoitetta kuin väestö keskimäärin (38 prosenttia).

Konkreettiset tavoitteet, kuten köyhyyden ja nälän ehkäiseminen, tulevat tämän yleisinhimillisen moraalisen velvoitteen takana. Tämä osoittaa, että suhtautuminen kehitysyhteistyöhön on pohjimmiltaan arvokysymys, ja sitä tulee tarkastella suhteessa yhteiskunnan yleiseen arvomaailmaan. Monien aikaisempien mielipidetutkimusten perusteella voidaan todeta, että suomalaiset ovat yleisesti ottaen huolissaan kaikenlaisesta eriarvoisuudesta. Kehitysyhteistyön pitäminen tärkeänä viittaa siihen, että tämä solidaarisuus ja heikommassa asemassa olevista huolehtiminen ulottuu myös oman maan rajojen ulkopuolelle.

Äärimmilleen tulkittuna kehitysyhteistyötä voidaan pitää eräänlaisena hyvinvointivaltion jatkeena. Suomalaisten ihanteena on välittävä ja kannustava yhteiskunta, joka kehittyy sosiaalisen oikeudenmukaisuuden periaatteen pohjalta. Jos kerran tämä on ihanteena omassa valtiossa, miksei sama ihanne ulottuisi muuallekin maailmaan? Ihanteista ja niiden edistämiseksi toimimisessahan politiikassa on pitkälti kysymys.

Kuvio 2.

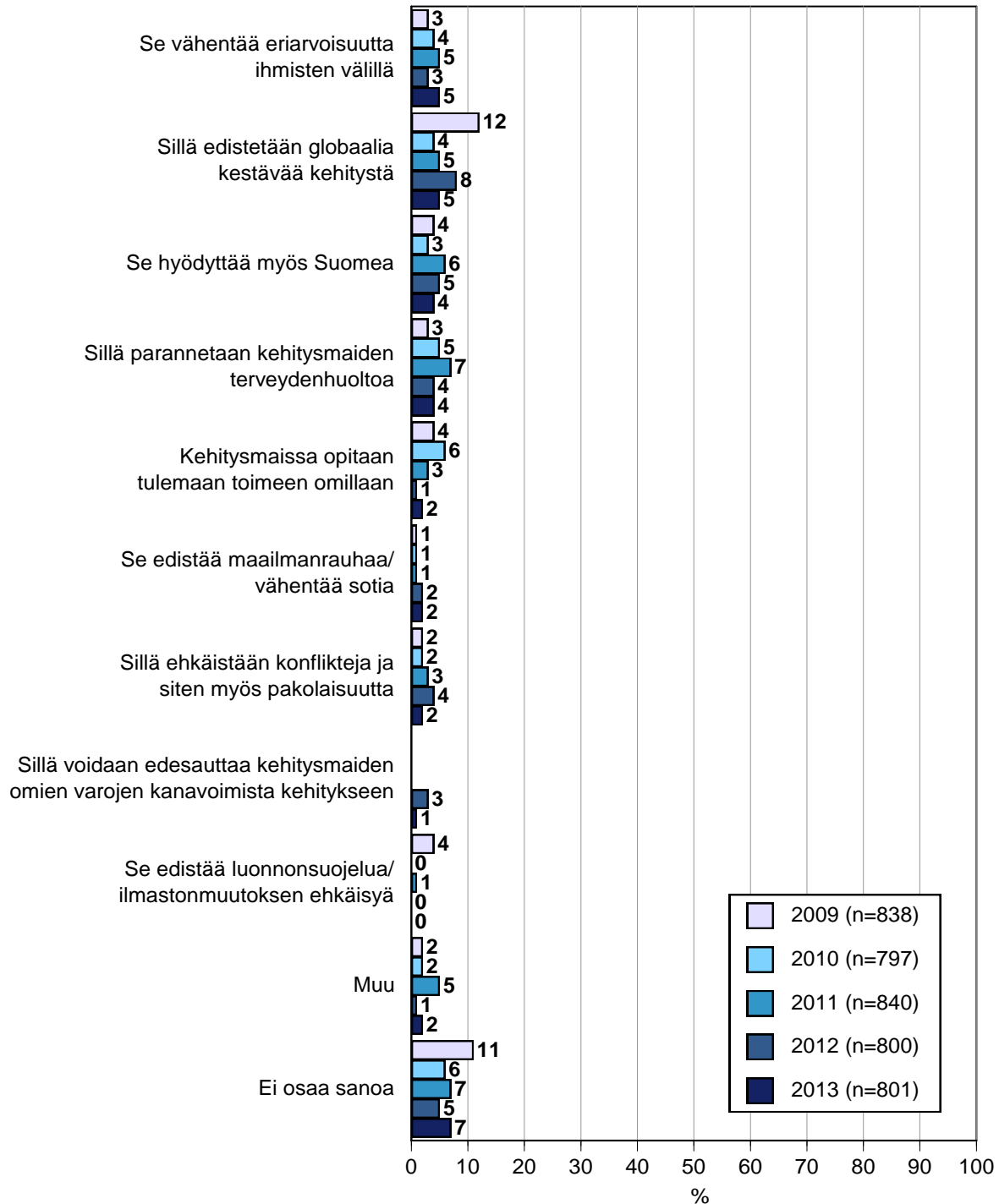
Miksi kehitystyö on tärkeää 2009-2013 1(2)

Kuvio 3.

Miksi kehitystyö on tärkeää 2009-2013 2(2)

n=kehitystyö on tärkeää

3. Afrikka pysyy kehitysyhteistyön ykköskohteena

Kysyttäessä, minne kehitysapua pitäisi eniten kohdistaa, yli puolet (55 prosenttia) mainitsee eteläisen, itäisen ja läntisen Afrikan (kuvio 4). Tämä aiempinakin vuosina toistunut fakta osoittaa sen, että Afrikan ongelmat ovat hyvin yleisessä tiedossa. Muut kohteet saavat selvästi vähemmän mainintoja.

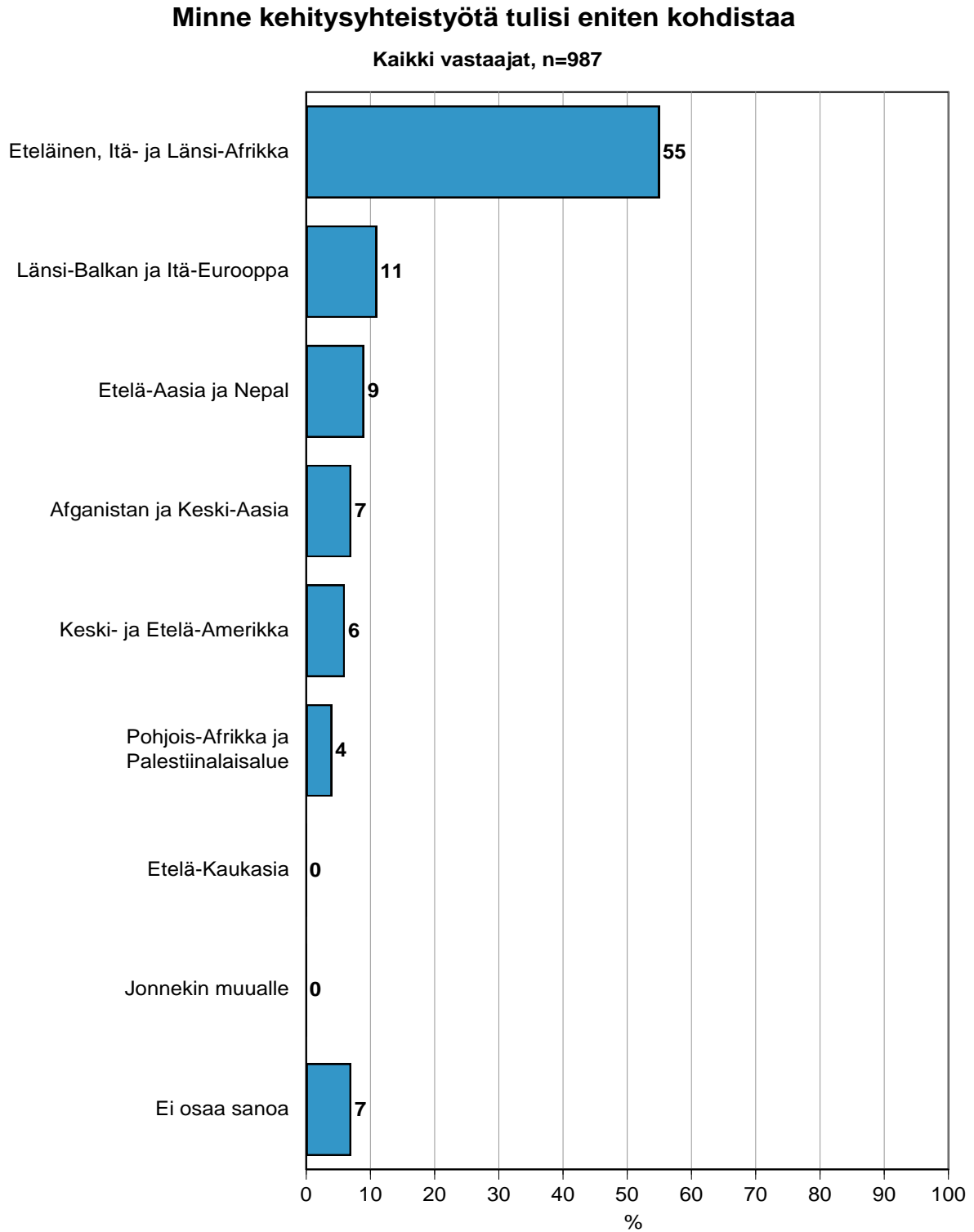
Koulutus pitää pintansa, kun kysytään, mille aloille kehityssponnistuksia pitäisi suomalaisten mielestä eniten suunnata (kuvio 5). Peräti 44 prosenttia nostaa tärkeimpien kohteiden joukkoon koulutuksen, ja niin miehet ja naiset, eri-ikäiset ja eri koulutustaustan omaavat ovat asiasta jokseenkin yksimielisiä.

Koulutuksen korostuminen kertoo siitä, että suomalaiset haluavat kehitysyhteistyöltä pitkäjänteisiä ja kestäviä tuloksia. Pelkkä välittömän hädän lievittäminen ja suoran rahallisen avun jakaminen ei tyydyttäisi suomalaisia, jotka omasta kokemuksestaan ovat oppineet uskomaan koulutuksen voimaan kansakunnan nousussa kohti parempaa elämää. Koulutuksella uskotaan saavan aikaan pysyviä tuloksia, jotka kantavat hedelmää pitkälle tulevaisuuteen. Kannettu vesi ei kaivossa pysy, tuntuu moni ajattelevan.

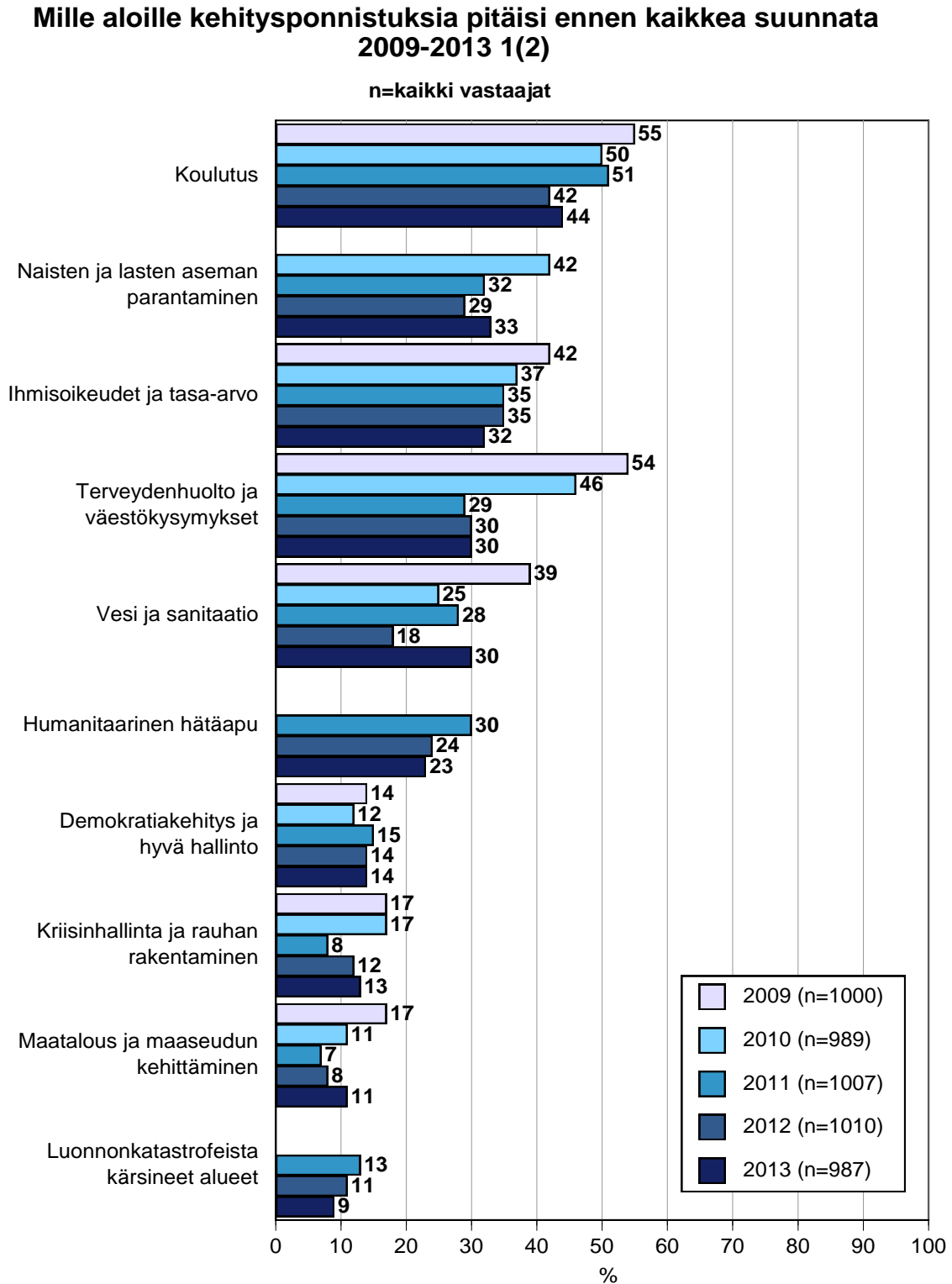
Kuvaavaa suomalaisten yhteiskuntakeskeiselle ajattelulle on, että seuraavina listalla tulee kaksi sosiaalista asiaa: naisten ja lasten aseman parantaminen sekä ihmisoikeudet ja tasa-arvo. Vasta viidentenä tärkeysjärjestyksessä tulee ensimmäinen konkreettinen ja fyysinen, rakentamiseen liittyvä aihe: vesi ja sanitaatio. Senkin voi ajatella olevan osa perusinfrastruktuuria, jota ilman eivät koulunkäynti ja opiskelukaan suju eikä demokratia pääse kehittymään.

Summa summarum: suomalaisten käsitys kehitysyhteistyöstä on vahvasti bottom–up–tyyppistä, eli ruohonjuuritasolla perusasioita parantamalla autetaan yksilöitä ja yhteisöjä autamaan itse itseään. Toisaalta systeemiset ongelmat tunnistetaan, ja niiden nähdään olevan pahoja kehityksen jarruttajia.

Kuvio 4.

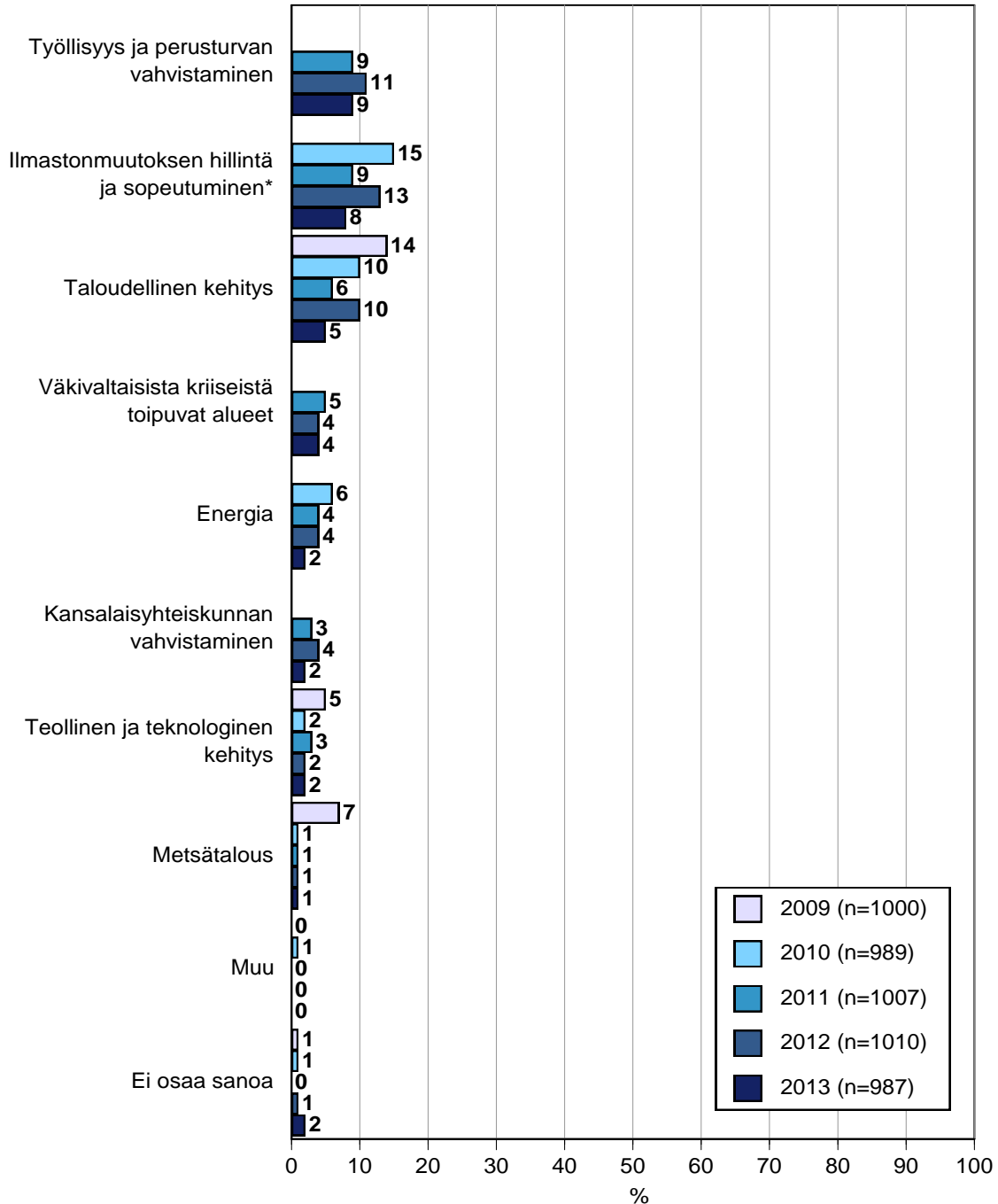
Kuvio 5.

Kuvio 6.

Mille aloille kehitysponnistuksia pitäisi ennen kaikkea suunnata 2009-2013 2(2)

n=kaikki vastaajat

*) 2009-2012 Ilmastonmuutoksen hillintä ja ympäristö

4. YK:n vuosituhattavoitteita tunnetaan yhä paremmin

Suomalaisten tietämys YK:n vuosituhattavoitteista näyttää kohentuneen, sillä nyt 28 prosenttia kertoo kuulleensa niistä. Luku on kymmenvuotisen tutkimusjakson korkein (kuvio 7). Yliopistokoulutuksen saaneista yli puolet (52 prosenttia) kertoo kuulleensa vuosituhattavoitteista, kun taas vähemmän koulutetuilla osuus on puolet pienempi. Ikä ei kovin paljon vaikuta, joskin yli 60-vuotiaat ovat parin prosenttiyksikön verran tietäväisempiä kuin nuorimmat, alle nelikymppiset. Keski-ikäisten eli 40–59-vuotiaiden kohdalla tietämyksessä ilmenee omituinen kuoppa: heistä vain 23 prosenttia on kuullut vuosituhattavoitteista. Eikö heitä kiinnosta, vai miksi juuri tässä ikäryhmässä tietämys on keskimääräistä vähäisempää?

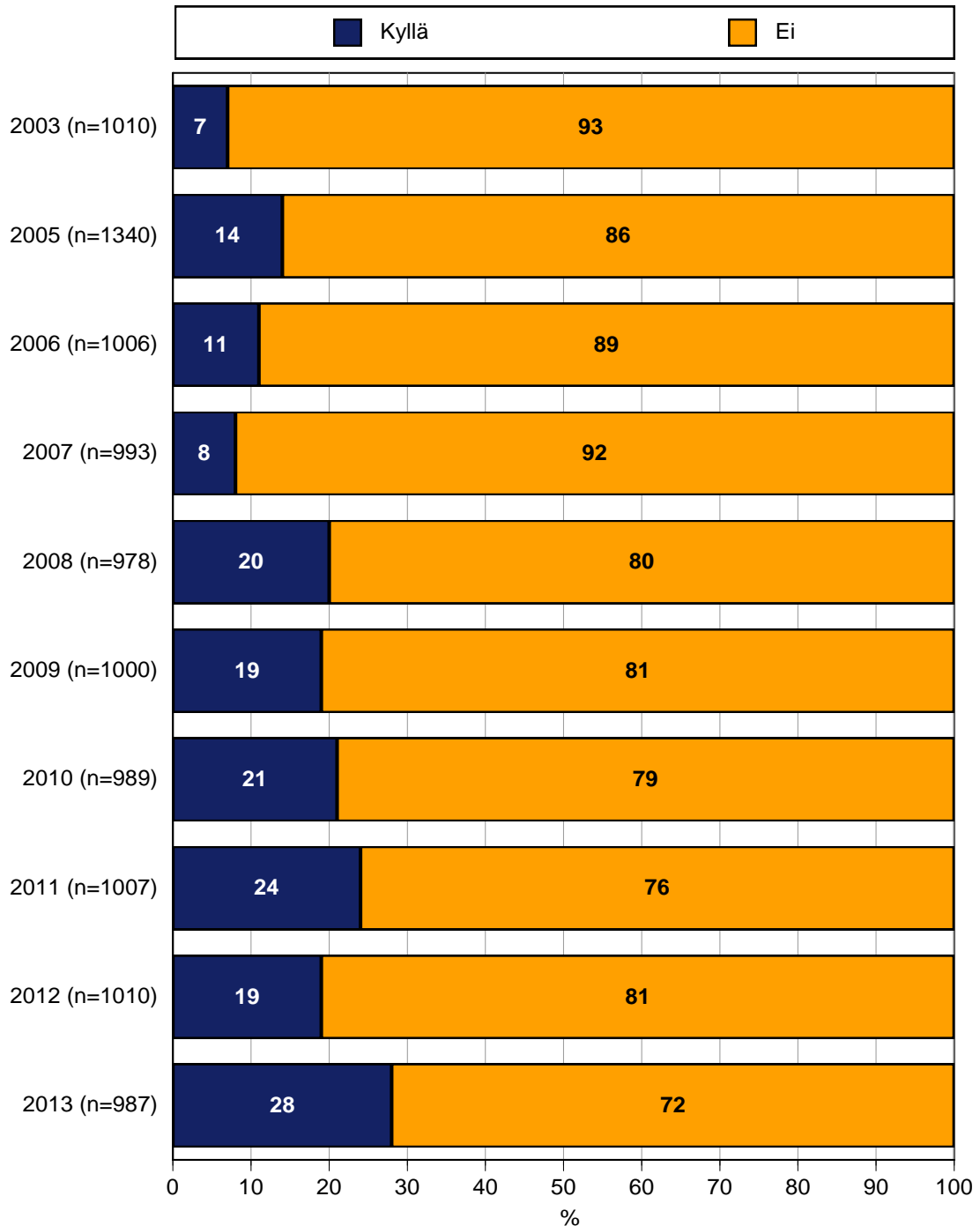
Äärimmäisen köyhyyden ja nälän poistaminen on selvästi tunnetuin vuosituhattavoite (kuvio 8), ja sitä myös pidetään tärkeimpänä YK:n vuosituhattavoitteista (kuvio 9). Vaikka suomalaiset toisaalta korostavat kehitysyhteistyössä koulutuksen merkitystä, vuosituhattavoitteiden kohdalla peruskoulutuksen ulottaminen nähdään vasta toiseksi tärkeimpänä. Ristiriitaa ei kuitenkaan ole, sillä köyhyyden ja nälän vähentäminen on luonnollisesti se ylimmäinen päätavoite, johon koulutuksellakin viime kädessä tähdätään.

Päätavoite on aina se, että ihmiset ja ympäristö voisivat mahdollisimman hyvin, ja muut tavoitteet ovat enemmänkin osatavoitteita ja keinoja päätavoitteen saavuttamiseksi.

Kuvio 7.

Onko kuullut YK:n vuosituhattavoiteista 2003, 2005-2013*

n=kaikki vastaajat

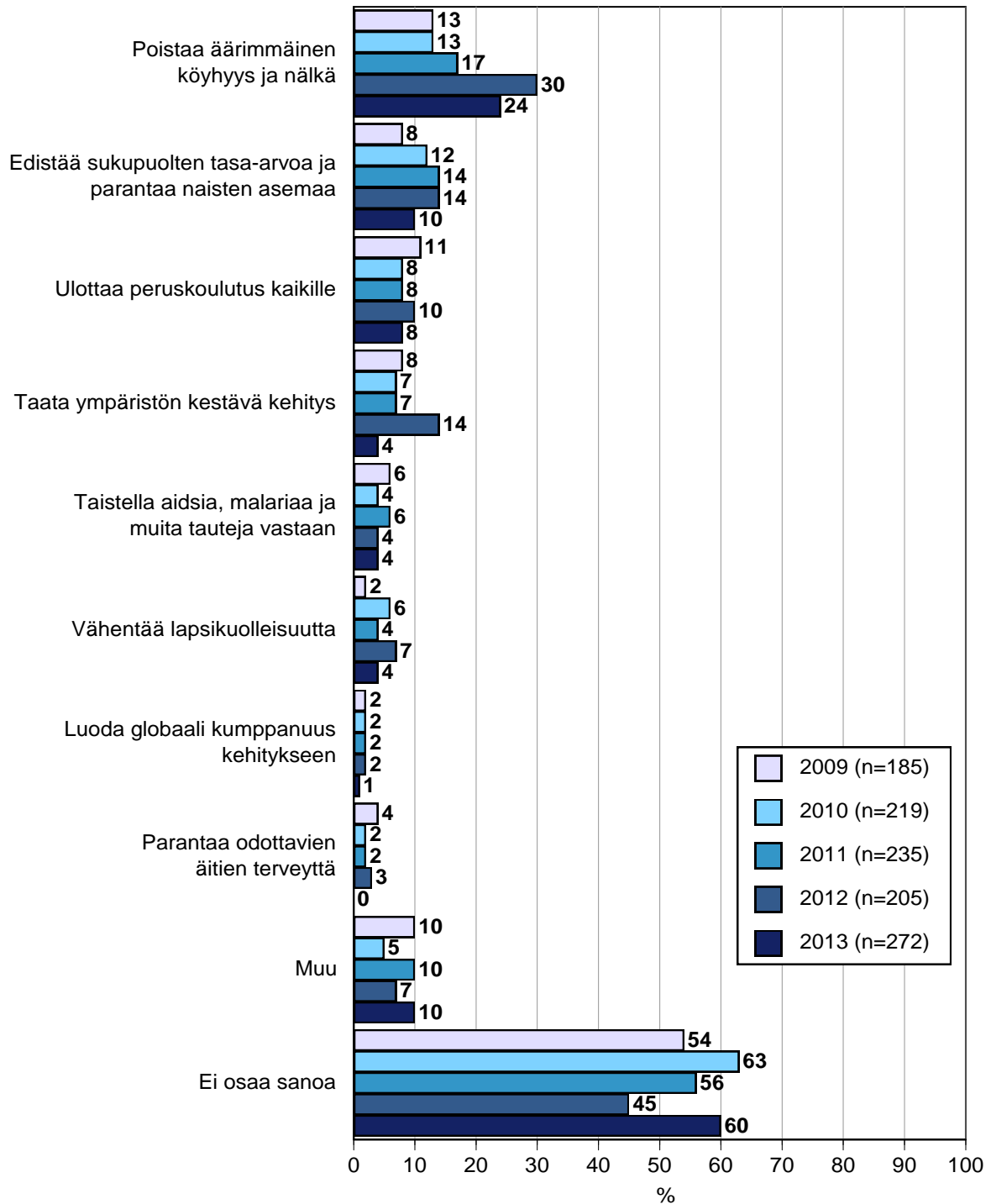

*) v. 2003, 2006-2007:
Tunneteko YK:n vuosituhatjulistuksen tavoitteita

Kuvio 8.

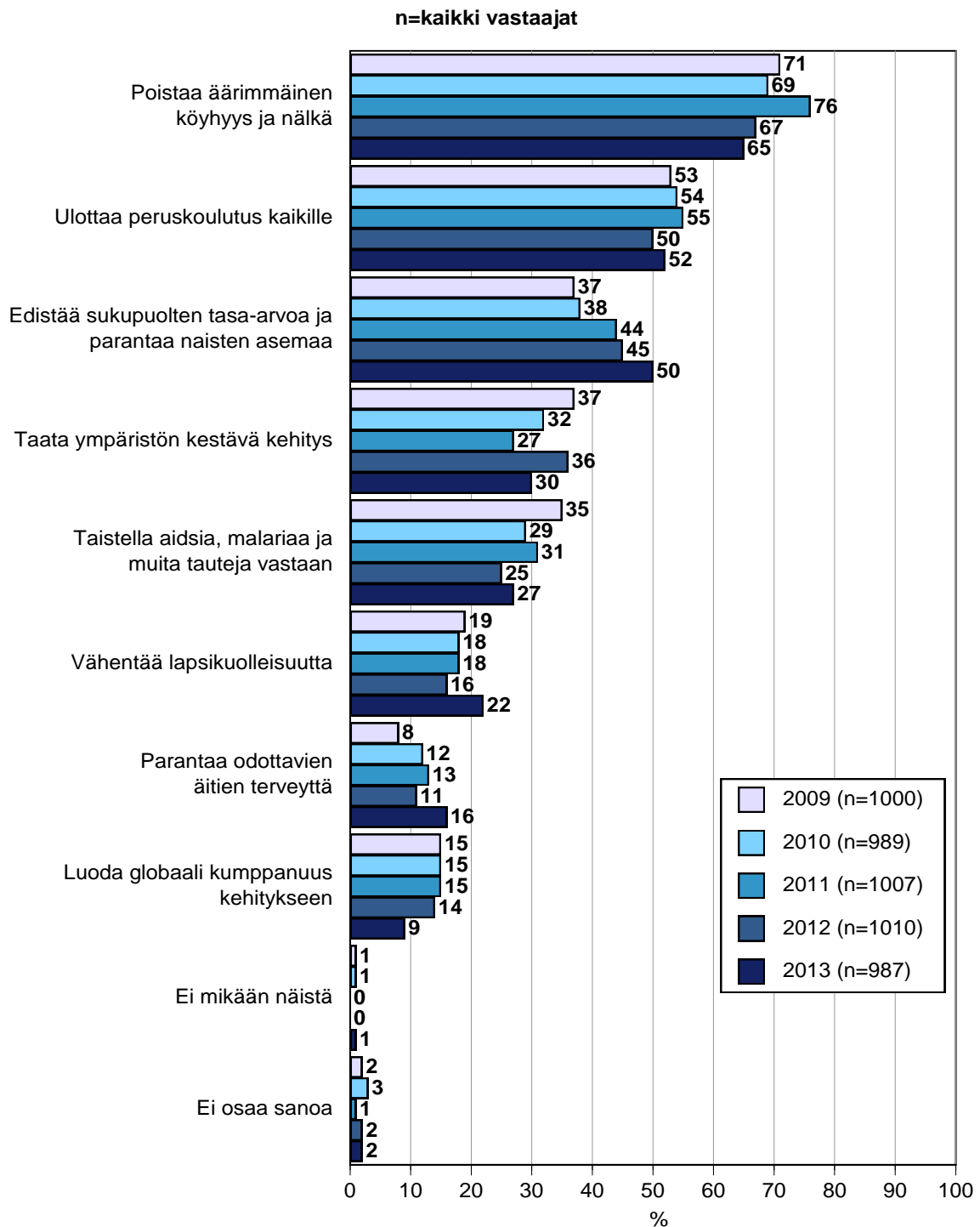
Osaako nimetä vuosituhattavoitteita 2009-2013

n=on kuullut YK:n vuosituhattajulistuksen tavoitteista

Kuvio 9.

Kolme tärkeintä vuosituhattavoitetta 2009-2013

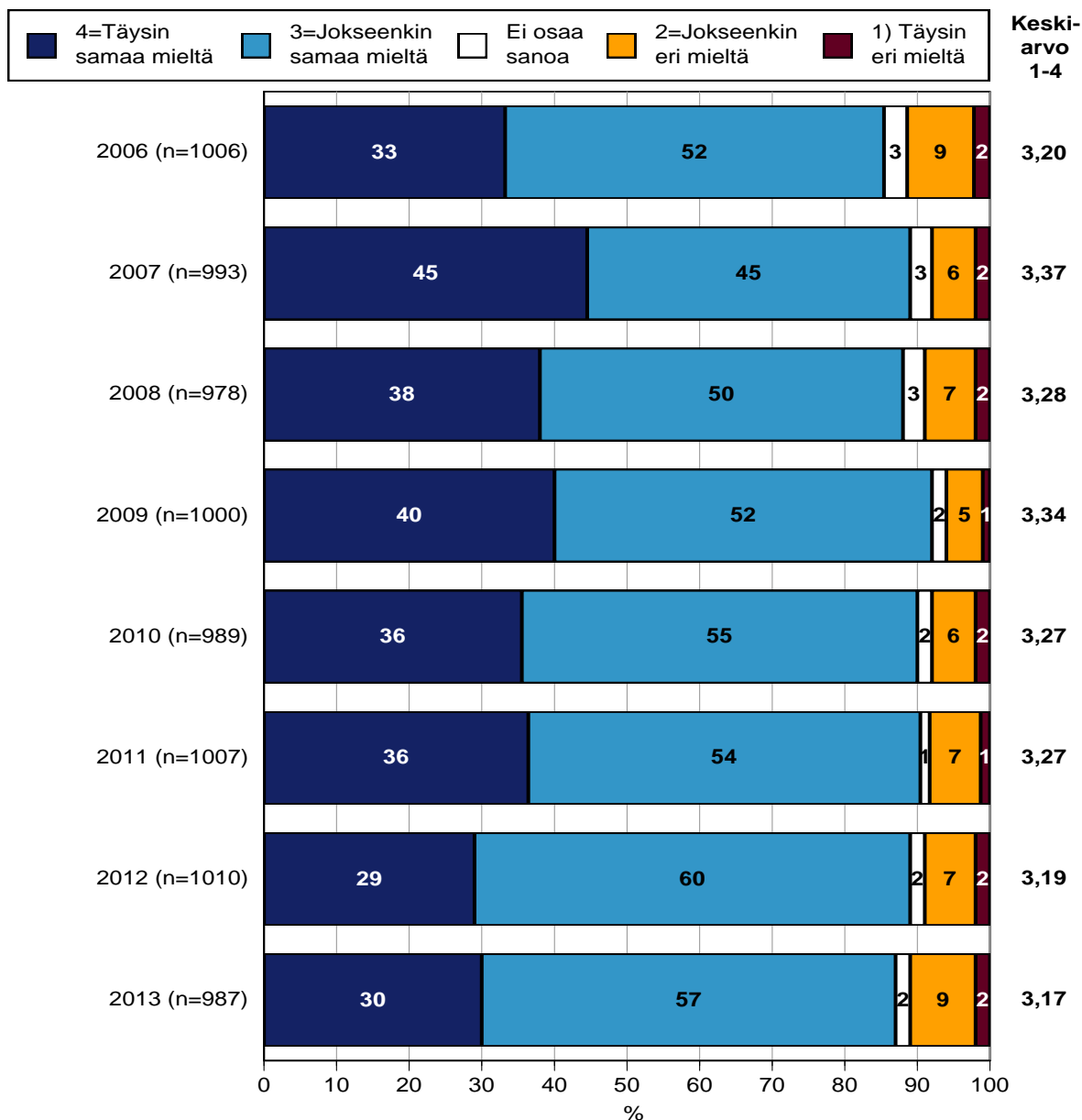

Suomalaisten usko siihen, että kehitysyhteistyö lisää kansainvälistä turvallisuutta, on edelleen hyvin korkealla. Se on kuitenkin pikku hiljaa rapistunut, eikä tämä vuosi tuo kehitykseen poikkeusta (kuvio 10). Erot edellisvuosiin ovat pieniä, eikä kehitystä voi pitää dramaattisena, mutta suomalaisten usko tähän asiaan on tutkimusjakson alhaisimmalla tasolla.

Kuvio 10.

Mitä mieltä väittämästä: Kehitysyhteistyö lisää kansainvälistä turvallisuutta 2006-2013

n=kaikki vastaajat

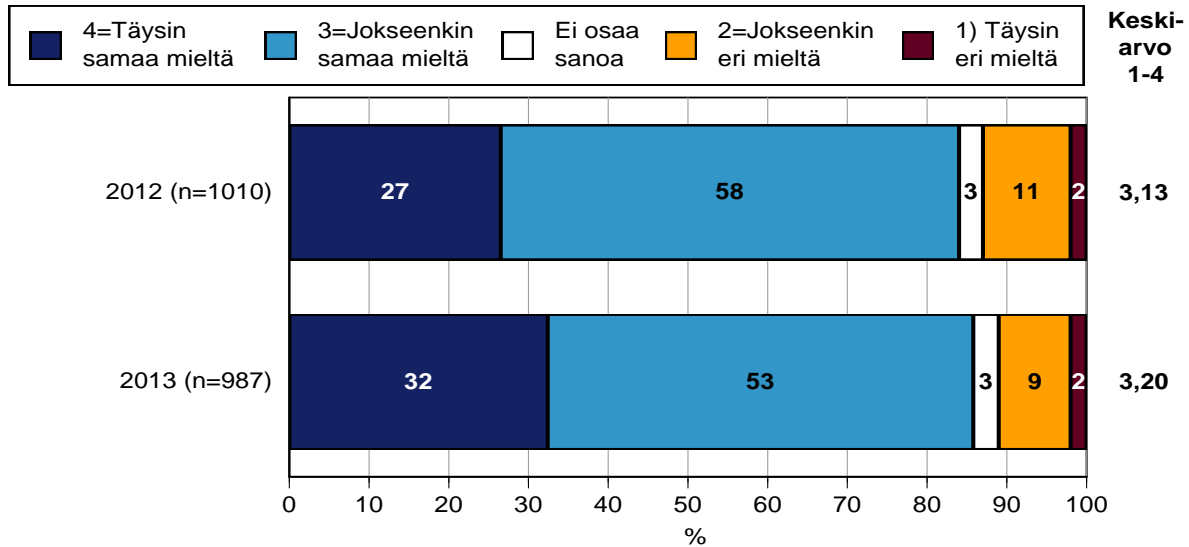
*) 2006-2009: kehitysyhteistyö lisää kansainvälistä turvallisuutta

Toisaalta suomalaiset ovat nyt viimevuotista luottavaisempia siihen, että kehitysyhteistyöllä voidaan lisätä demokratiaa ja ihmisoikeuksien toteutumista (kuvio 11). Naiset ovat hieman miehiä luottavaisempia tässä asiassa, ja myös koulutus lisää luottamusta.

Kuviot 11–12.

Mitä mieltä väittämästä: Kehitysyhteistyöllä voidaan lisätä kehitysmaiden demokratiaa ja ihmisoikeuksien toteutumista 2012 ja 2013*

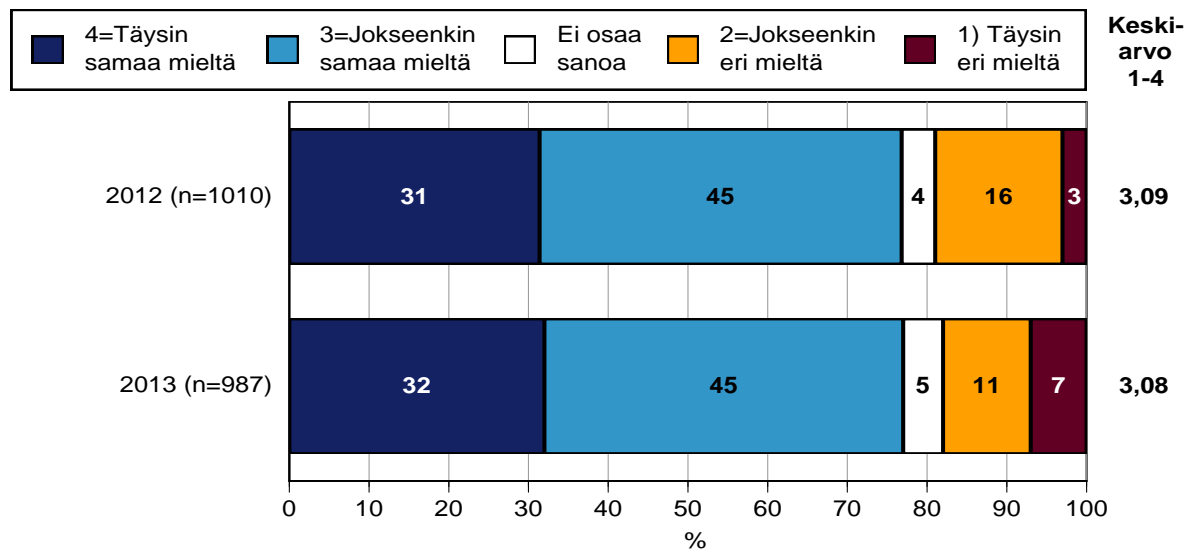
n=kaikki vastaajat

*) 2012 Kehitysyhteistyöllä voidaan lisätä kehitysmaiden kansanvaltaa ja ihmisoikeuksien toteutumista

Mitä mieltä väittämästä: Suomen tulee auttaa kehitysmaita sopeutumaan ilmastonmuutoksen seuraamuksiin 2012 ja 2013

n=kaikki vastaajat

5. Kehityskysymyksistä kaivataan lisää tietoa

Yhä useampi kansalainen (nyt jo 30 prosenttia) on sitä mieltä, että Suomessa ei ole saatavilla riittävästi tietoa kehitysyhteistyöstä ja kehitysmaista. Merkillepantavaa on, että niinä vuosina, kun kehitysyhteistyön kannatus oli kaikkein korkeimmillaan eli 2006–2008, myös tietoa asiasta oli kansalaisten mielestä parhaiten saatavilla. Tässä suhteessa on tultu koko ajan alaspäin.

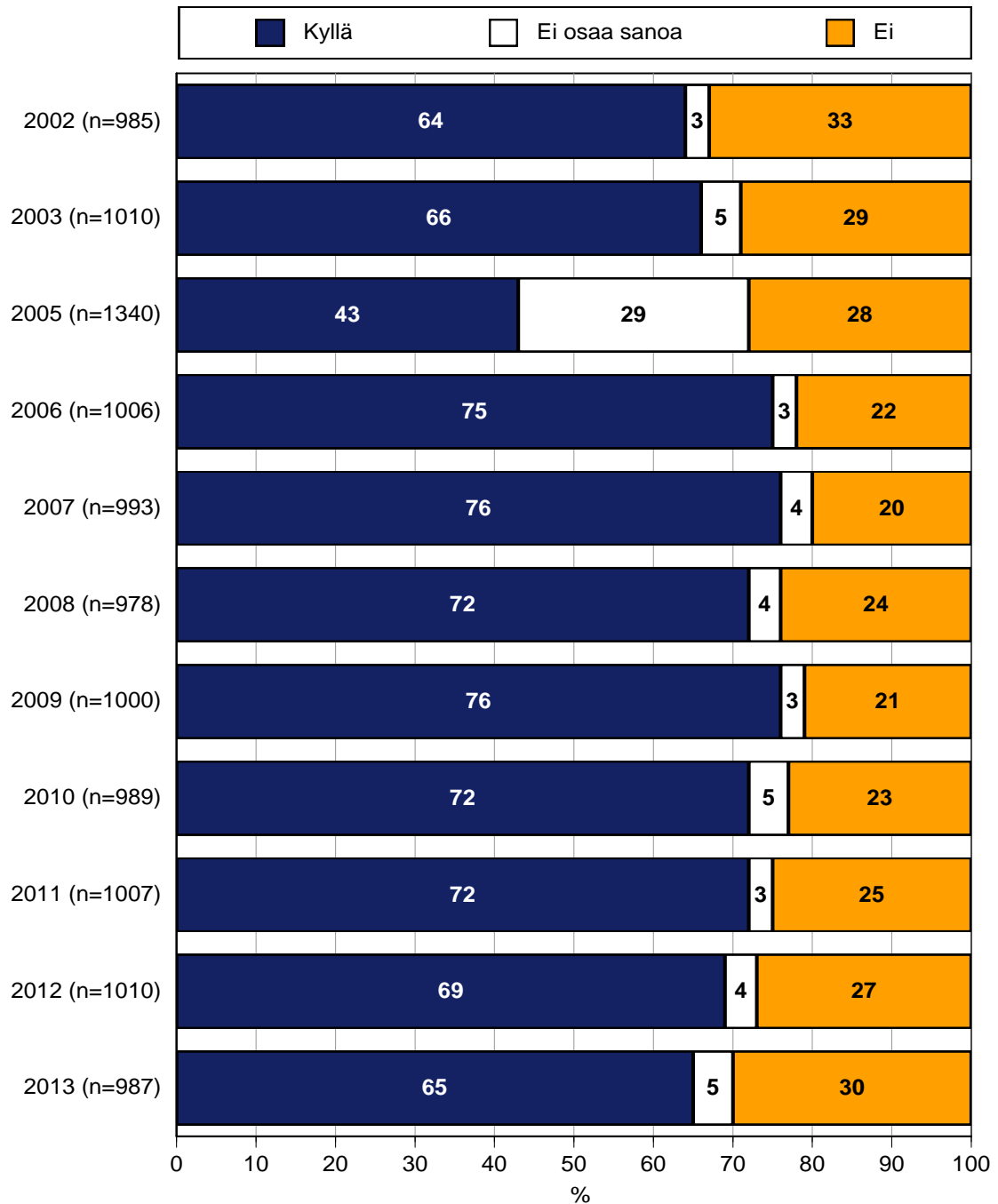
Tiedosta (tai paremminkin jäsentymättömästä ja merkitykseltään vaihtelevasta informaatiosta) ei ole nyky maailmassa pulaa, mutta silti kansalaiset kokevat näin olevan kehitysasioiden kohdalla. Toisaalta koettua tiedonpuutetta voidaan pitää myös myönteisenä signaalina, koska se kertoo, että asia ainakin periaatteessa kiinnostaa. Kuvaavaa on, että kehitysyhteistyöhön kriittisimmin suhtautuva ikäryhmä, 40–59-vuotiaat, on kaikkein tyytyväisin tiedon määrään. Heistä 71 prosenttia on sitä mieltä, että Suomessa on saatavilla riittävästi tietoa kehitysyhteistyöstä ja kehitysmaista. Alle 25-vuotiaista näin ajattelee vain 58 prosenttia, vaikka voisi ajatella, että älypuhelimensa kiinni kasvanut sukupolvi ei varsinaisesti kärsisi uutispennosta.

Millaista tietoa sitten haluttaisiin lisää? Ei liene yllättävää, että eniten tietoa halutaan kehitysyhteistyön tuloksista (47 prosenttia) ja toiseksi eniten Suomen määrärahojen käytöstä (37 prosenttia). Tietoa kehitysmaiden ihmisten elämästä haluttaisiin entistä enemmän.

Kuvio 13.

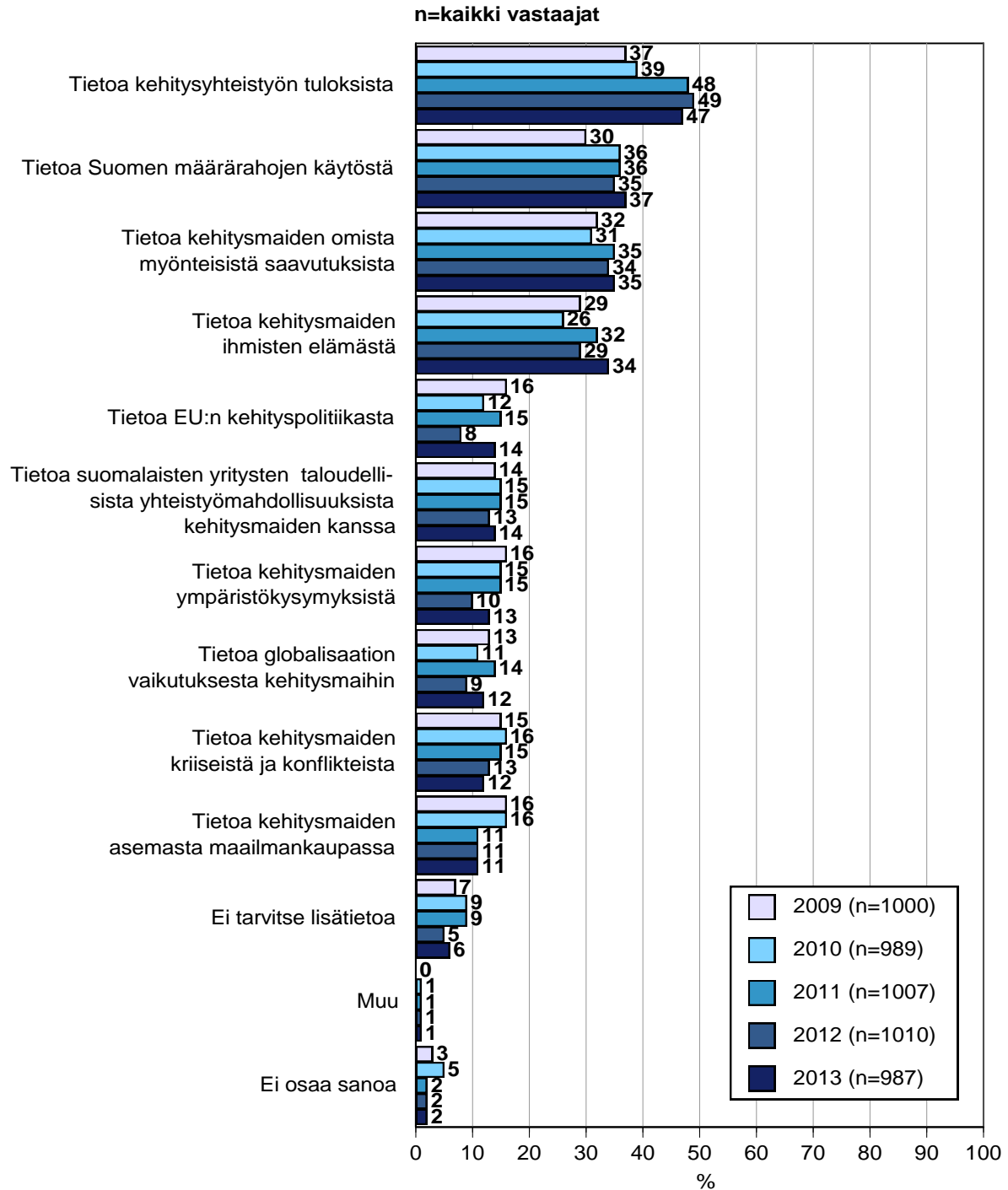
Onko Suomessa saatavilla riittävästi tietoa kehitysyhteistyöstä ja kehitysmaista 2002-2003 ja 2005-2013

n=kaikki vastaajat

Kuvio 14.

Minkälaista lisätietoa kehitysyhteistyöstä, kehityspolitiikasta ja kehitysmaista kaivataan 2009-2013

6. Internet ei ole juuri lisännyt merkitystään tiedonlähteenä

Jo vuosia niin viestinnän tutkijat kuin alalla työskentelevät ovat kauhunsekaisin tuntein odotelleet, milloin iso paha Google tulee ja nielaisee kaikki perinteiset mediat ammottavaan kiitaansa. Uutiset perinteisen median kuolemasta näyttävät kuitenkin vahvasti ennenaikaisilta, sillä edelleen suomalaisten mielestä televisio on selvästi tärkein tietolähde, ainakin kehitysyhteistyökysymyksissä: 64 prosenttia mainitsee television tietolähteenään. Kakkosena tulevat sanomalehdet 45 prosentilla ja kolmantena Internet 35 prosentilla. Internetin merkitys kehityskysymysten tietolähteenä on nyt samalla tasolla kuin vuonna 2009. Sanomalehtien merkitys on vähentynyt samassa ajassa prosenttiyksikön vuosivauhdilla, ja televisionkin lukema on hieman laskenut, mutta se ei ole mennyt Internetin piikkiin, vaan pikemminkin muihin kuin medialähteisiin, eli tietoa on saatu suoraan muun muassa kansalaisjärjestöiltä ja opinnoista.

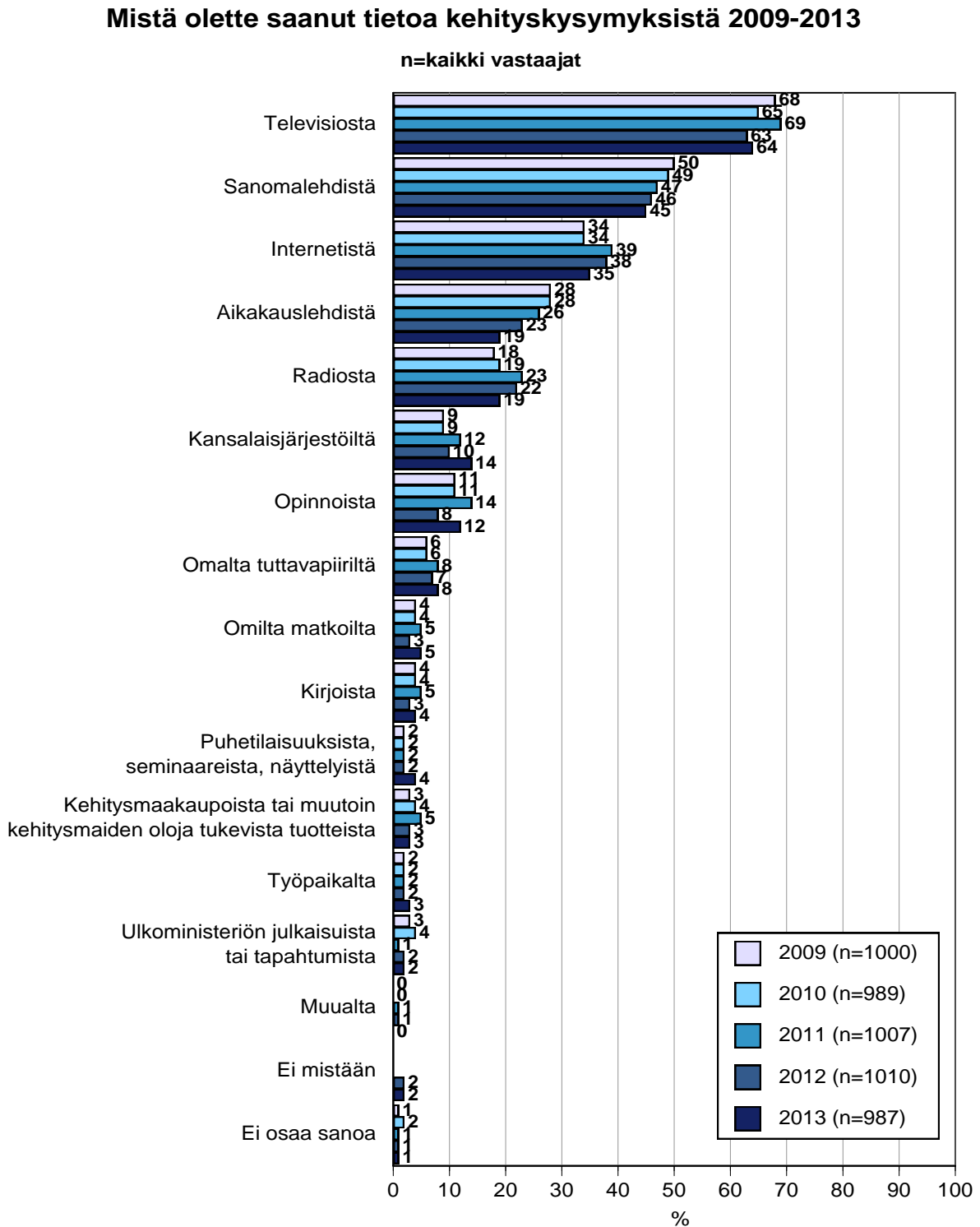
Edelleen vain viisi prosenttia suomalaisista ilmoittaa saaneensa tietoa kehityskysymyksistä omilla matkoillaan. Median merkitys kansalaisten käsitysten muodostumisessa on siis valtava, koska omakohtaista ensi käden tietoa on kertynyt vain harvoille.

Kun ajatellaan, millaista viestiä televisio paljolti välittää kehitysmaiden oloista, ei ole ihme, jos suomalaisilla on jokseenkin synkkä käsitys esimerkiksi köyhyyden määrästä maailmassa. Kärpästen peittämät langanlaihat, nälkää näkevät lapset ovat olleet jo vuosikymmeniä kehitysmaakuvaston peruskauraa ja symboliikkaa. Sanomalehdistä välittyy hiveneren monipuolisempi näkemys, koska siinä tunteisiin vetoavat kuvat eivät ole niin ratkaisevassa roolissa kuin television kerronnassa. Internet eroaa perinteisistä medioista ennen kaikkea siten, että netistä pitää osata hakea tietoa – hakijalla täytyy siis olla ainakin jonkinlainen käsitys siitä, millaista tietoa hän on etsimässä. Tämä saattaa olla aika rajoittavaa maailmankuva muodostumisen kannalta.

Perinteisissä, ammattitoimittajien tekemissä medioissa lukija/katsoja/kuulija törmää usein sellaiseenkin sisältöön, jota hän ei ollut edes etsimässä. Näin hän joutuu tekemisiin muunkinlaisen kuin omia ennakkokäsityksiään tukevan sisällön kanssa. Toisaalta sama pätee paljolti Internet-sivuilla toimiviin perinteisiin medioihin, vaikka niissä jutut ovatkin aina klikkauksen takana. Ja toisaalta perinteisenkin median on havaittu välittävän varsin kaavamaisista ja olemassa olevia rakenteita uusintavaa kuvaa maailmasta. Jo pelkästään uutislähetysten rakenteine rituaaleineen on niin vakiintunut, että se tulee pikemminkin lujittaneeksi olemassa olevaa järjestystä kuin haastaneeksi yleisön pohtimaan asioita uudesta näkökulmasta. Voi olla, että todella uuden ja tuoreen näkökulman löytämiseksi henkilön on itse matkustettava kehitysmaahan avoimin silmin ja välttää mahdollisimman paljon oman kulttuurinsa luomia ennakkokäsityksiä.

Myös se, että ulkomaiden tavallinen elämä on harvoin medioiden päättäjien mielestä kiinnostavaa ja ulkomaanjuttuihin pitää vaikka väen vängällä löytää jokin ”näkökulma”, on omiaan suuntaamaan uutistarjontaa dramatisoivaan ja sensaatiohakuiseen suuntaan. Jos freelance-toimittaja yrittää saada lehteen myydyksi jutun kehitysmaahan suuntautuneelta matkaltaan, juttu tuskin ylittää julkaisukynnystä, jos siinä vain kerrotaan erityisesti dramatisoimatta ja neutraalisti, millaista maassa on ja millaista elämää siellä eletään.

Kuvio 15.

7. Mediasisältö vaikuttaa kehitysyhteistyön tärkeyteen

Koska kehitysyhteistyö on niin leimallisesti mediavälitteinen aihepiiri, on syytä luoda hieman tarkempi katsaus siihen, millaisia tietolähteitä suomalaiset pitävät luotettavimpina tässä kysymyksessä.

Joukkoviestinnän ja median tutkimus, johon mielipidetutkimukset läheisesti liittyvät niin teoreettisesti kuin käytännön tasolla, on alusta lähtien ollut kiinnostunut siitä, miten media vaikuttaa yleiseen mielipiteeseen. Kysymys on vaikeasti tutkittava, eikä siihen ole löytynyt kaikenkattavaa, joka tilanteeseen sopivaa patenttivastausta. Paljon kuitenkin tiedetään vuosikymmeniä jatkuneen tutkimusperinteen ansiosta.

Esimerkiksi suoraviivainen ”lääkeruiskumalli”, jossa media ikään kuin syöttää vaikutuksen ihmiseen sellaisenaan, on hylätty liian yksinkertaisavana jo aikoja sitten. Vaikutusvaltaisimpia ja eniten sovellettuja malleja on niin sanottu agenda setting- eli päiväjärjestysteoria: jos esimerkiksi kehitysyhteistyöstä ja kehitysmaista on paljon uutisia ja muuta mediamateriaalia, tämä aihe nousee entistä korkeammalle yhteiskunnallisessa päiväjärjestyksessä ja siitä tulee entistä tärkeämpi. Media ei välttämättä käännytä ihmisiä ajattelemaan tietyllä tavalla, mutta media kääntää ihmisten päät ja luo vaikutelmaa siitä, mitkä asiat ylipäänsä ovat tärkeitä ja keskustelemisen arvoisia.

Toinen merkittävä teoria on niin sanottu framing- eli kehystämisteoria. Se kiinnittää huomiota siihen, millaisessa asiayhteydessä ja millä tavalla esimerkiksi kehitysyhteistyötä ja kehitysmaita käsitellään mediassa. Framing-vaikutusta puhtaimmillaan on vaikkapa se, jos kehitysyhteistyöstä nostetaan jatkuvasti esiin vain ongelmakohtia tyyliin leopardihattuiset sotapäälliköt.

Sosiaalisen median esiintulo ja tiedonvälityksen pirstoutuminen on jossain määrin vähentänyt agenda setting- ja framing-teorioiden selitysvoimaa, mutta kun katsotaan tämänkin tutkimuksen tuloksia, kyllä siellä perinteiset mediat ovat edelleen tärkeimpiä tietolähteitä.

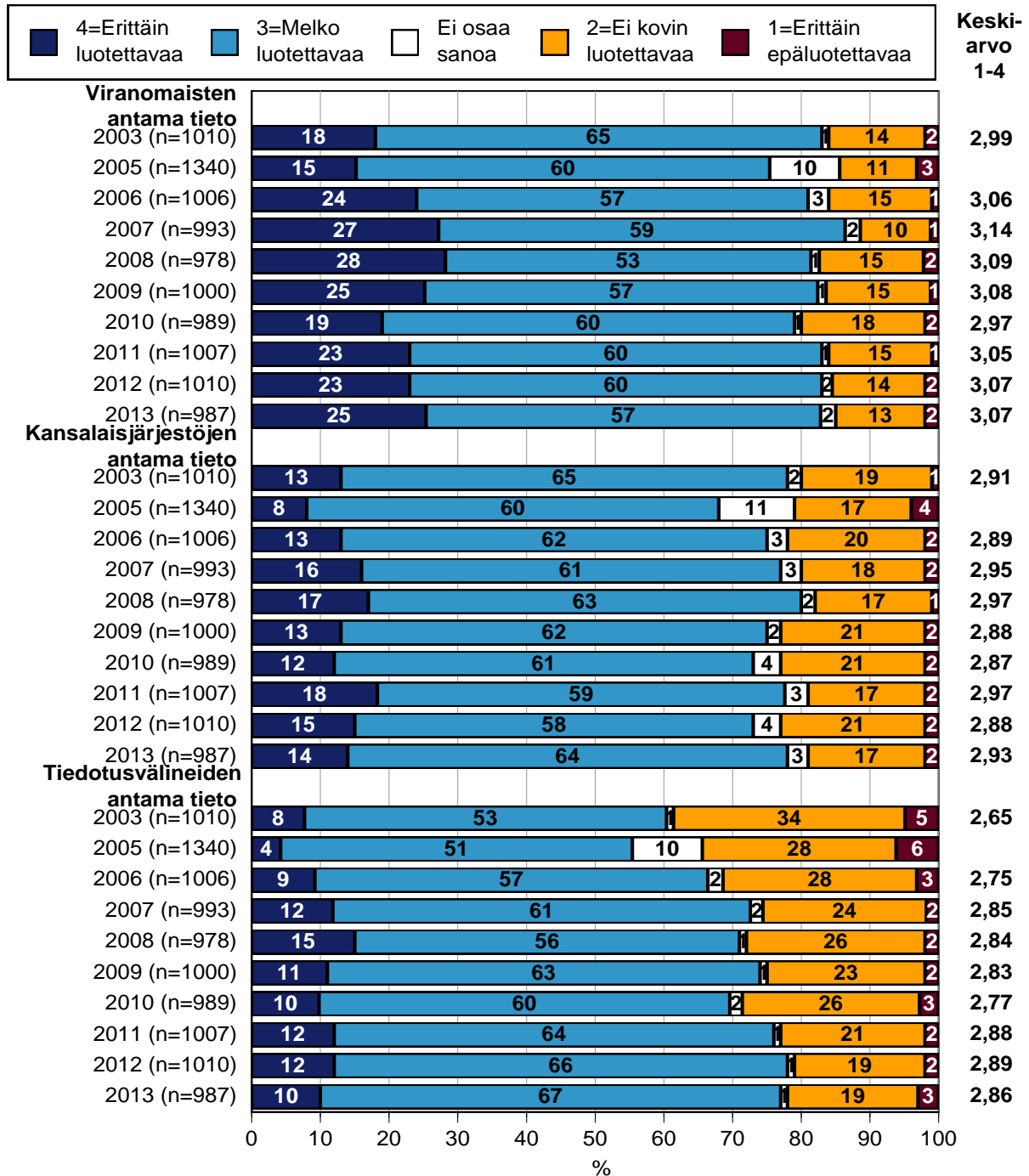
Kansalaisten käsitys kehitysyhteistyöstä syntyy, kun ulkopuolelta tuleva informaatio (mediasisältö, tilaisuudet, omat keskustelut ja havainnot) kohtaa henkilön arvomaailman, joka taas on perimän ja kasvuympäristön tuotosta. Näin ollen sama uutinen vaikkapa kehitysmaasta merkitsee eri asioita eri ihmisille, koska he tulkitsevat informaatiota erilaiselta pohjalta.

Vuodesta toiseen havaitaan se, että kehityskysymyksissä viranomaistieto on selvästi luotettumpaa kuin kansalaisjärjestöjen välittämä tieto. Ilmeisesti kansalaiset ovat ainakin intuitiivisesti tietoisia edellä kuvatuista journalismiin ja mediaan vaikuttavista vallankäytön prosesseista, minkä vuoksi he suhtautuvat median välittämään tietoon vähemmän luottavaisesti.

Kuvio 16.

Kuinka luotettavana pitää eri tahoilta saamaa tietoa kehitysmaista ja kehitysyhteistyöstä 2003 ja 2005-2013

n=kaikki vastaajat

8. Määrärahoja pikemminkin lisättäisiin kuin leikattaisiin

Vuodesta toiseen tämän tutkimuksen eniten keskustelua herättäneitä aiheita on ollut kysymys Suomen kehitysyhteistyömäärärahojen tasosta. Sinänsä mielenkiintoista on, että vaikka kysymyksenasettelussa nimenomaan viitataan ”nykyiseen taloudelliseen tilanteeseen”, joka ei liene niitä kaikkein rohkaisevimpia, kehitysyhteistyömäärärahojen kanssa meneteltäisiin suunnilleen samaan tapaan kuin aiempina vuosina: 23 prosenttia lisäisi, 62 prosenttia pitäisi ennallaan ja 13 prosenttia vähentäisi määrärahoja.

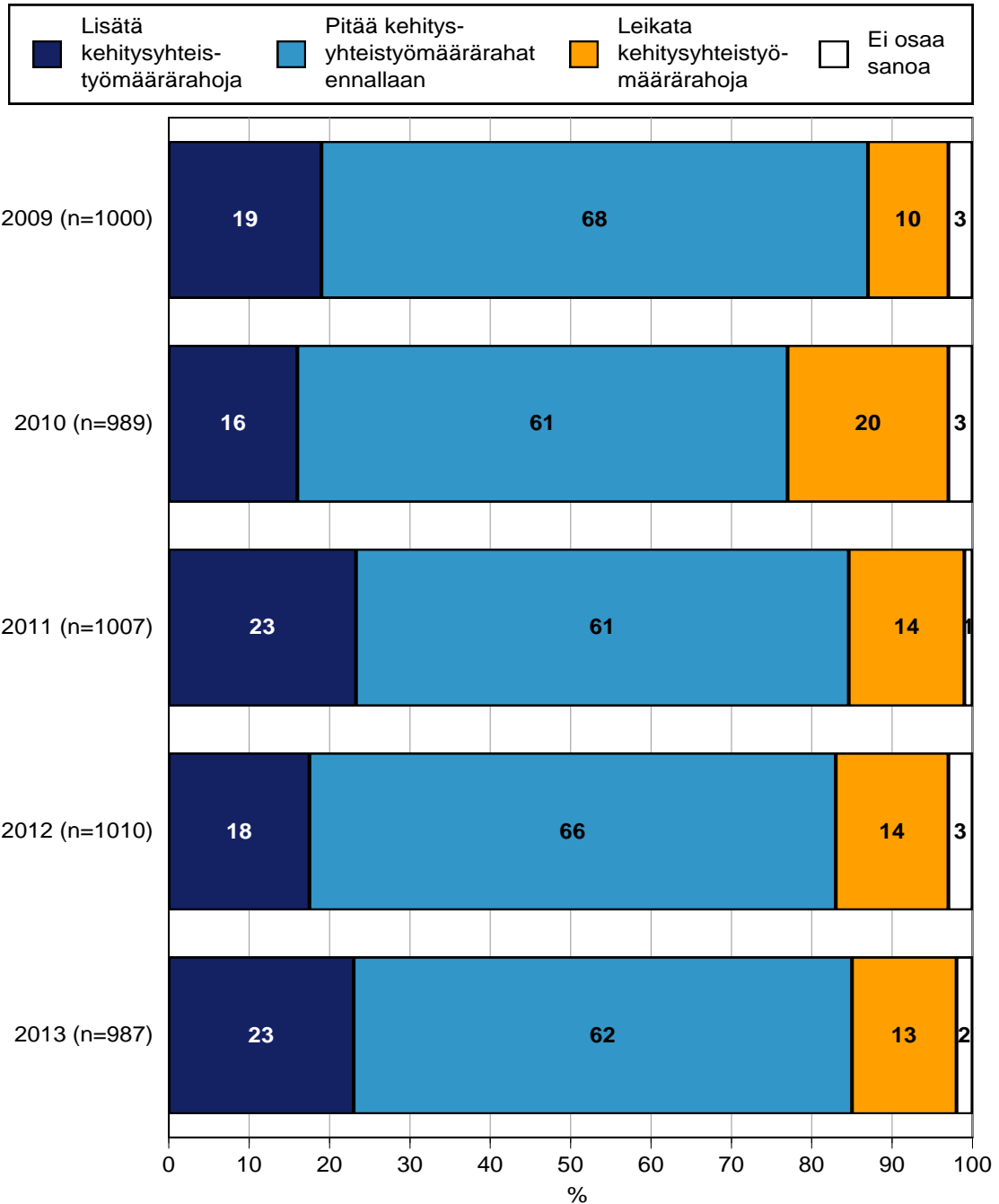
Tuloksessa on merkittävää se, että kehitysmäärärahojen lisäämistä kannattavia on kymmenen prosenttiyksikköä enemmän kuin niiden vähentämistä kannattavia. Esimerkiksi vuonna 2010 vaakakuppi oli kallellaan toiseen suuntaan: joka viiden olisi leikannut kehitysyhteistyörahoja ja vain 16 prosenttia olisi lisännyt niitä.

Miehillä on hieman vahvempi näkemys tästä asiasta kuin naisilla: toisaalta miehissä on enemmän (24 prosenttia) määrärahojen lisäämistä kannattavia kuin naisissa (22 prosenttia), mutta toisaalta taas miehistä selvästi useampi (17 prosenttia) kuin naisista (10 prosenttia) leikkaisi määrärahoja. Ikä ei vaikuta suoraviivaisesti tähän mielipiteeseen, sillä määrärahojen lisääjiä ja leikkaajia löytyy kaikista ikäryhmistä melko tasaisesti. Nuorimmat, alle 25-vuotiaat, ja toisaalta keski-ikäiset, 40–59-vuotiaat, olisivat eniten lisäämässä määrärahoja, yli kuusi-kymppiset taas vähiten. Tuloluokkia tarkastellessa havaitaan samantyyppinen u-käyrä kuin kehitysyhteistyön tärkeyttä kuvaavassa tutkimuksessa: keskiryhmät ovat muita kriittisempiä.

Kuvio 17.

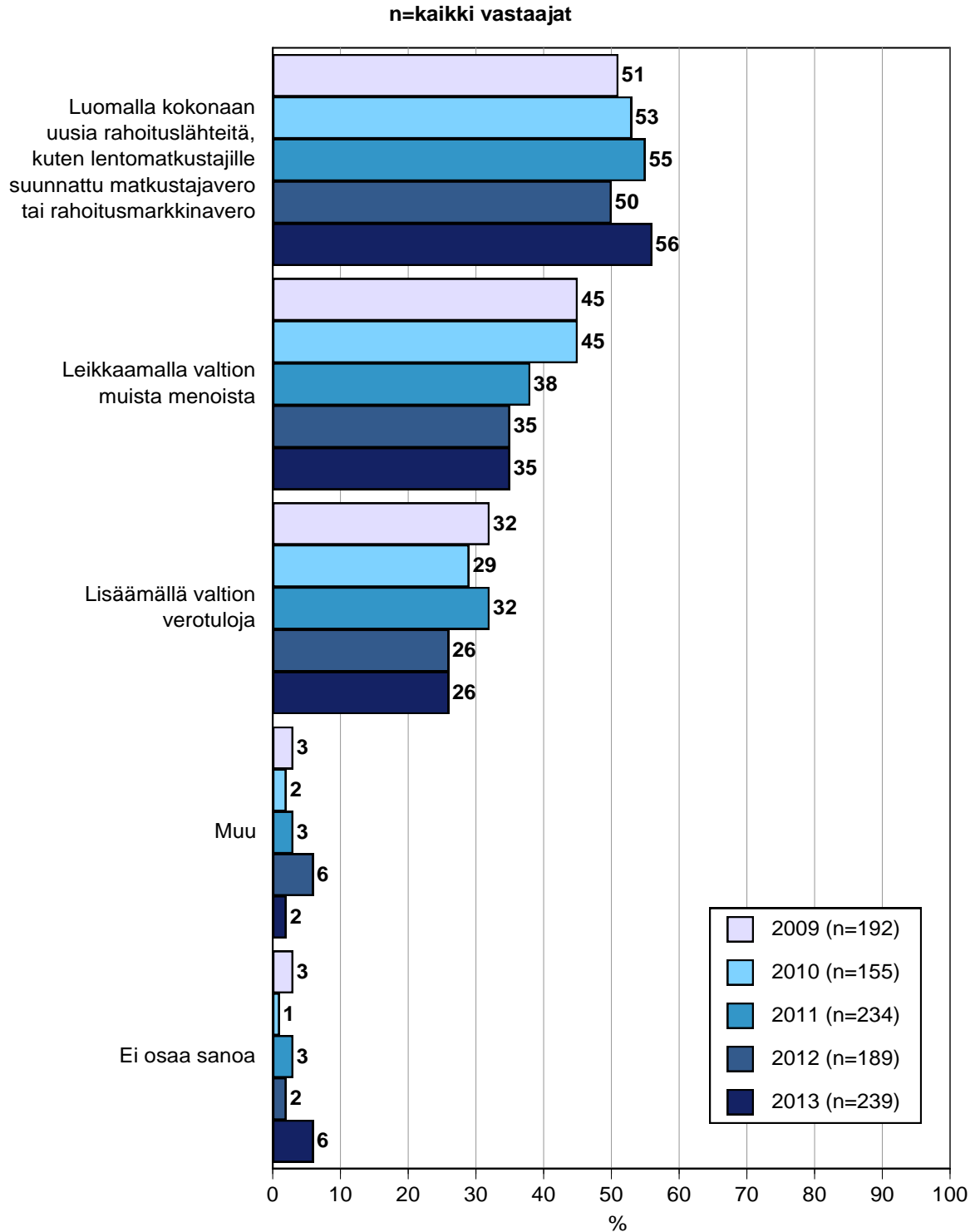
Miten Suomen tulisi toimia kehitysmäärärahojen suhteen nykyisessä taloudellisessa tilanteessa

n=kaikki vastaajat

Kuvio 18.

Miten kehitysyhteistyömäärärahojen kasvu tulisi rahoittaa 2009-2013

9. Kehitysyhteistyön tuloksellisuus epäilyttää yhä useampaa

Samaan aikaan, kun kehitysyhteistyötä pidetään tärkeänä ja siihen oltaisiin jopa valmiita myöntämään lisää resursseja, kansalaisten keskuudessa arviot kehitysyhteistyön tehokkuudesta ja tuloksellisuudesta ovat hitaasti mutta trendinomaisesti heikentyneet vuosien mittaan.

Kun vielä muutama vuosi sitten alle neljännes suomalaisista katsoi, että väittämä kehitysyhteistyön tehokkuudesta ja tuloksellisuudesta vastaa erittäin tai melko huonosti heidän käsitystään, vuonna 2013 näin ajattelee jo 29 prosenttia. Samalla varauksettomasti kehitysyhteistyöhön luottavien osuus on pienentynyt kahteen prosenttiin, kun se on aiempina vuosina liikkunut 4–6 prosentissa. Erot ovat sinänsä pieniä, mutta kun suunta on ollut sama jo usean vuoden ajan, ei ole epäilystä, ettei trendi olisi todellinen.

Tässäkin kysymyksessä on syytä muistaa se suuri maltillinen enemmistö, joka arvioi kehitysyhteistyön tehokkuutta ja tuloksellisuutta melko myönteisesti. Mutta heidänkin osuutensa on hiljalleen kutistunut, vuoden 2009 lukemasta, 67 prosentista, tämän vuoden 63 prosenttiin.

Vaikka nuorilla on keskimääräisestä myönteisempi suhtautuminen kehitysyhteistyöhön, sen tehokkuus ja tuloksellisuus eivät vakuuta heitä sen enempää kuin muitakaan; itse asiassa nuoret ovat jopa skeptisempiä kuin keski-ikäiset. Samanlainen kaava näkyy koulutuksen suhteen: yliopistokoulutuksen saaneet ovat hieman epäileväisempiä kuin perus- tai ammattikoulupohjalla olevat. Kaiken kaikkiaan erot väestöryhmien välillä eivät tässä kysymyksessä ole kovin merkittäviä: suunnilleen sama osuus, 60–70 prosenttia, lukeutuu maltillisen myönteisesti arvioiviin eli ovat melko lailla samaa mieltä siitä, että Suomen kehitysyhteistyö on tehokasta ja tuloksellista.

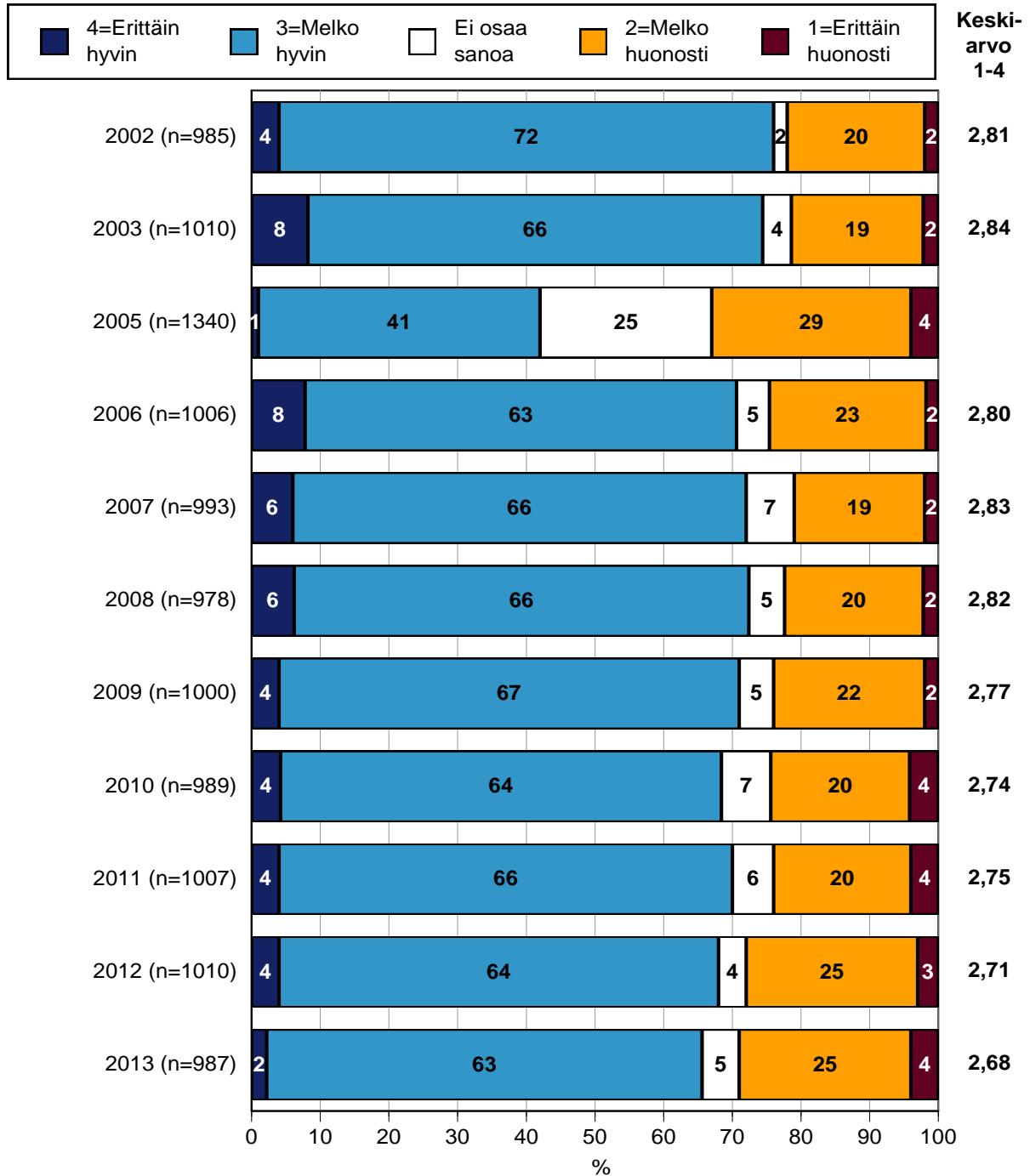
Koska harvalla on mahdollisuuksia käydä itse paikan päällä katsomassa, miten kehitysmaissa asiat ovat, luottamus tai epäluottamus kehitysyhteistyöhön rakentuu paljolti median ja erilaisen viestinnän välityksellä. Heikentyneeseen luottamukseen saattaa liittyä se tieto, että entistä harvempi katsoo, että Suomessa on saatavilla riittävästi tietoa kehitysmaista ja kehitysyhteistyöstä.

Suomalaiset ovat vakaaseen yhteiskuntajärjestelmään sekä ennustettavuuteen ja luottamukseen tottunutta kansaa. Niinpä ei olekaan yllättävää, että vuodesta toiseen suomalaiset pitävät kehitysyhteistyön vaikeimpana haasteena kehitysmaiden heikkoa hallintoa ja korruptiota. Polttavimmat kehitystarpeet liittyvät siis systeemitason asioihin. Rohkaisevaa on se, että suomalaisten luottamus on viime vuodesta lisääntynyt siihen, että kehitysyhteistyöllä voidaan lisätä kehitysmaiden demokratiaa ja ihmisoikeuksien toteutumista (kuvio), jotka kaikki ovat hyvän yhteiskuntajärjestelmän tunnuspiirteitä.

Kuvio 19.

Kuinka hyvin väittämä "Suomen kehitysyhteistyö on tehokasta ja tuloksellista" vastaa omaa käsitystä 2002-2003 ja 2005-2013*

n=kaikki vastaajat

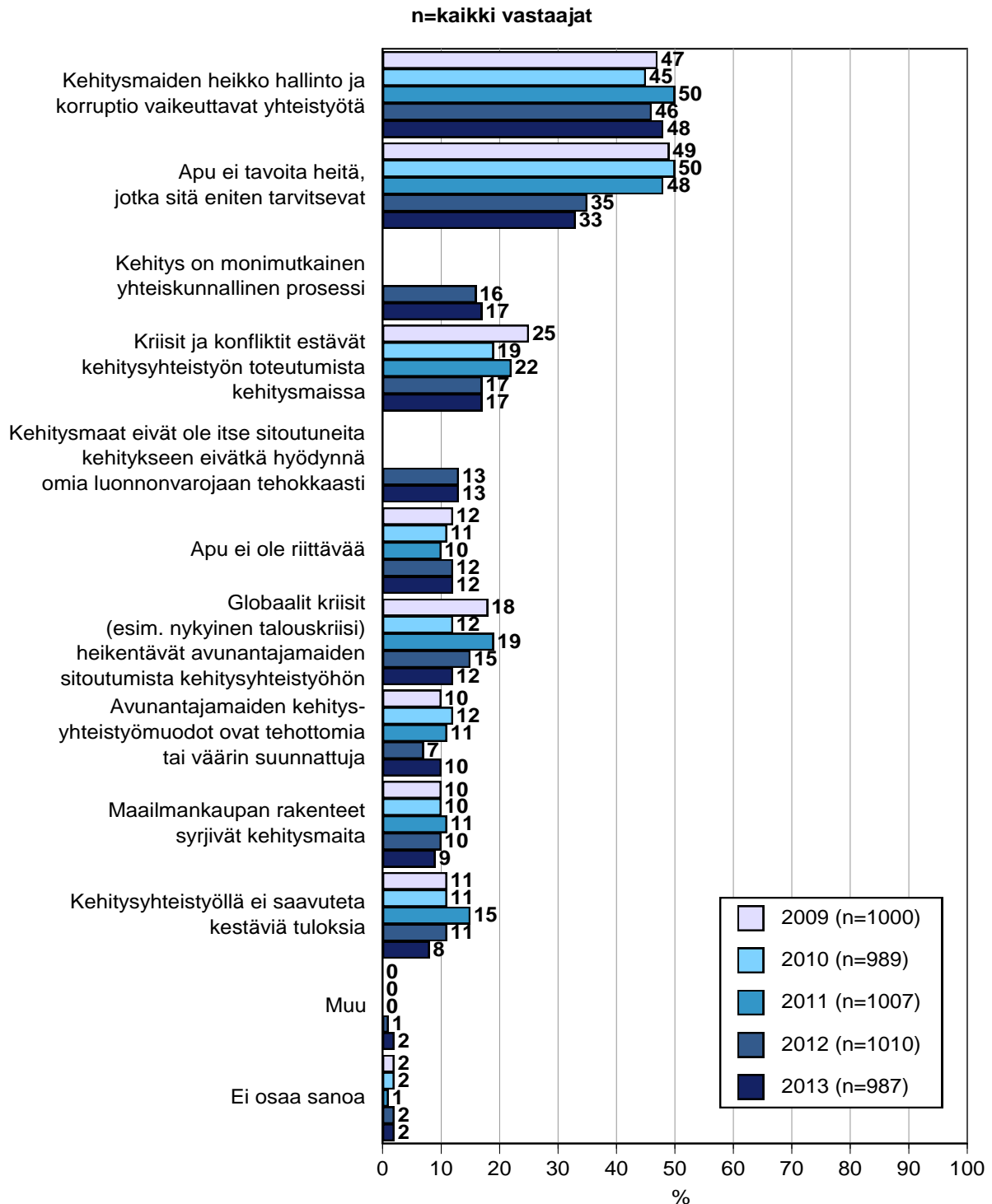
*) v. 2002-2003 Suomen kehitysyhteistyö on tehokasta ja onnistunutta

10166/TTU/JRA/np/jso

Kehitysyhteistyö 2013

Kuvio 20.

Mitä pitää nykyisen kehitysyhteistyön vaikeimpana haasteena 2009-2013

10. Yksityinen lahjoittaminen paras tapa vaikuttaa

Vaikka kehitysyhteistyö on verovaroin rahoitettua toimintaa, johon jokainen veronmaksaja osallistuu, suomalaiset eivät ole valmiita ulkoistamaan kaikkea auttamishaluaan ja solidaarisuuttaan valtiolle. 53 prosenttia suomalaisista pitää hyväntekeväisyyteen lahjoittamista tehokkaimpana tapana auttaa kehitysmaita yksityishenkilönä. Verojen maksaminen tulee vasta kakkosena 41 prosentilla, ja sen rinnalle on noussut Reilun kaupan tuotteiden ostaminen.

Vuosien varrella on tapahtunut vain pieniä muutoksia tässä kysymyksessä, mutta silmiinpistävää on se, että päättäjiin vaikuttamisen merkitys on pienentynyt muutaman vuoden takaisesta 14 prosentista 9 prosenttiin. Lieneekö syynä luottamuksen heikkeneminen politiikkaan ja poliittikkoihin ylipäänsä, mene ja tiedä.

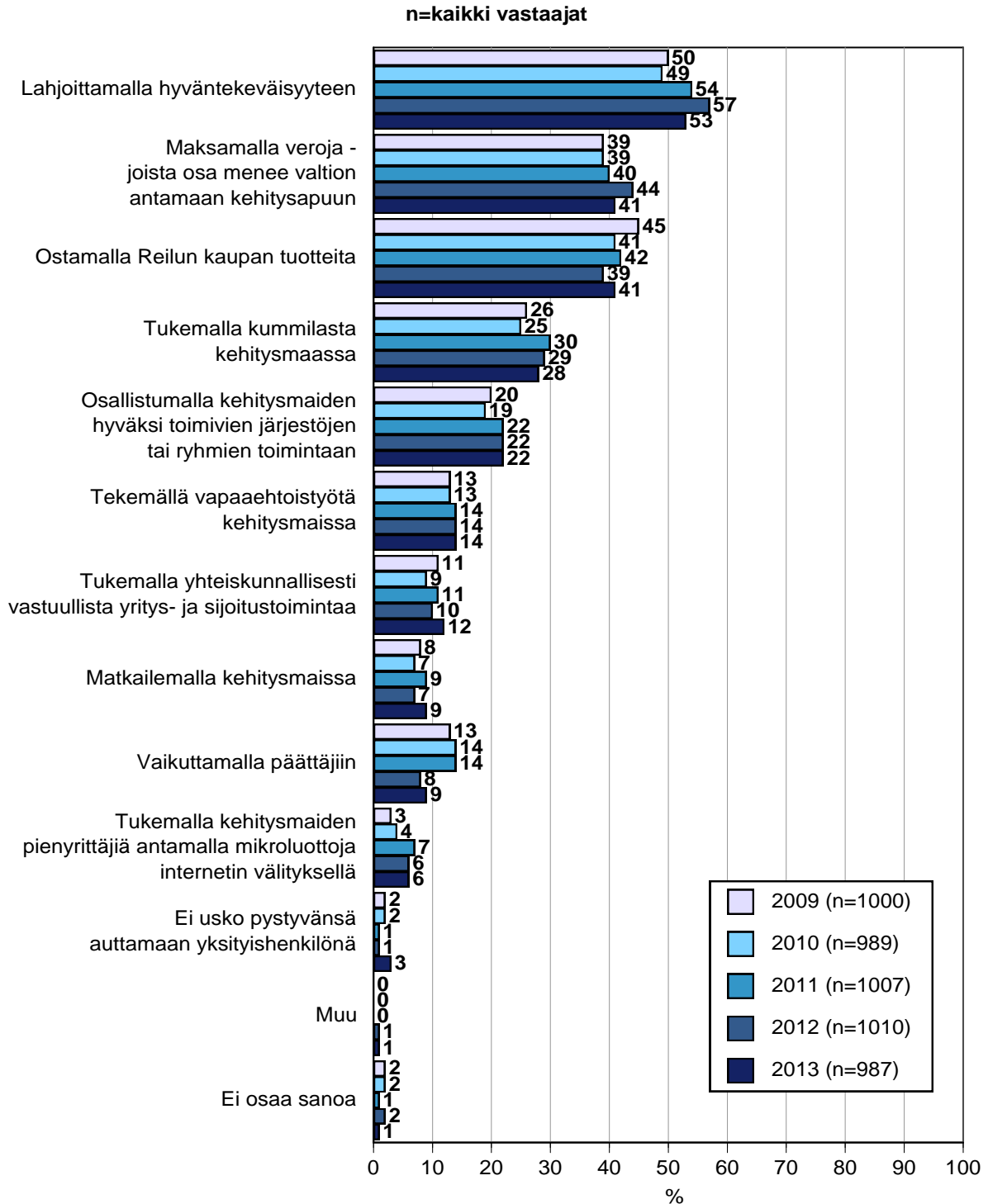
Lahjoittaminen hyväntekeväisyyteen on ykköskeino niin miehillä kuin naisilla ja eri-ikäisillä vastaajilla. Naisilla lahjoittaminen (58 prosenttia) kuitenkin korostuu selvästi veronmaksuun nähden (37 prosenttia), kun taas miehillä keinot ovat melkein tasoissa (47 ja 45 prosenttia). Mielipiteiden eroa voidaan tulkita sitä taustaa vasten, että miehet maksavat enemmän veroja kuin naiset. Myös tuloluokissa asia näkyy: yli 40 000 euroa vuodessa tienaaavat painottavat veronmaksua selvästi enemmän (48 prosenttia) kuin sitä vähemmän ansaitsevat (37 prosenttia).

Kaikkein vahvimmin vaikuttaa kuitenkin koulutus: yliopistokoulutuksen saaneista 55 prosenttia valitsee veronmaksun parhaaksi keinoksi auttaa kehitysmaita yksityishenkilönä, kun hyväntekeväisyyden mainitsee heistä vain 39 prosenttia. Vähemmän koulutetuilla luvut ovat toisin päin. Asia selittynee osin sillä, että yliopistokoulutetuilla on keskimäärin suuremmat tulot ja he maksavat enemmän veroja kuin vähemmän koulutetut.

Tulosta voisi tulkita myös niin, että koska korkeasti koulutetuilla on keskimääräistä parempi tietämys yhteiskunnan toiminnasta, he ajattelisivat asioita rakenteiden kautta ja suhteuttaisivat Suomen miljardiluokan kehitysyhteistyöbudjetin siihen, mitä yksittäiset ihmiset voivat saada aikaan. Tätä tulkintaa vastaan kuitenkin sotii se, että yliopistokoulutetuilla ei näytä olevan sen parempi tietämys kuin muillakaan Suomen kehitysyhteistyömäärärahojen todellisesta suuruudesta: heistä vain joka kymmenes arvioi sen reilun miljardin suuruiseksi, mikä on sama kuin koko väestön keskiarvo.

Kuvio 21.

Tehokkaimmat keinot auttaa kehitysmaita yksityishenkilönä 2009-2013

11. Avun ”alkuperämerkintää” pidetään entistä vähemmän tärkeänä

Viime aikoina on käyty paljon keskustelua tuotteiden ja raaka-aineiden alkuperän merkitsemisestä, jotta kuluttaja tietäisi, mistä tavara on peräisin. Tässä ovat tietysti taustalla eettiset syyt, mutta asian voi kääntää toisinkin päin: miten tärkeää on tehdä avun saajille tiettäväksi, että kehitysapu on peräisin nimenomaan Suomesta? Hieman yli puolet suomalaisista pitää sitä vähintään melko tärkeänä, mutta lähestulkoon toinen puoli kansasta ei koe asiaa tärkeäksi. Voidaan sanoa, että kysymys jakaa kansalaisia entistä enemmän, sillä aikaisempaa harvempi pitää tärkeänä kehitysyhteistyön suomalaisen alkuperän esilletuomista.

Kysyttäessä kehitysyhteistyön tärkeimmistä muodoista monenkeskinen kehitysyhteistyö pysyy tärkeimpänä 34 prosentin osuudella (kuvio).

Edelleen puolet kansalaisista on sitä mieltä, että kehitysyhteistyöllä on vaikutusta, mutta se ei yksin riitä. 17 prosenttia valitsee kaikkein optimistisimman vaihtoehdon, eli ”kehitysyhteistyöllä on ratkaiseva merkitys kehitysmaiden nostamisessa pois köyhyydestä”. Naiset (19 prosenttia) ovat hieman miehiä (17 prosenttia) optimistisempia, kun taas ikäryhmissä on selviä eroja: nuorimmista eli alle 25-vuotiaista vastaajista 26 prosenttia valitsee tämän optimistisimman arvion. Koulutus ei näytä lisäävän optimistisuutta, sillä yliopiston käyneistä tämän vaihtoehdon valitsee 14 prosenttia, kun perus- tai ammattikoulupohjalla olevista siihen tarttuu joka viides.

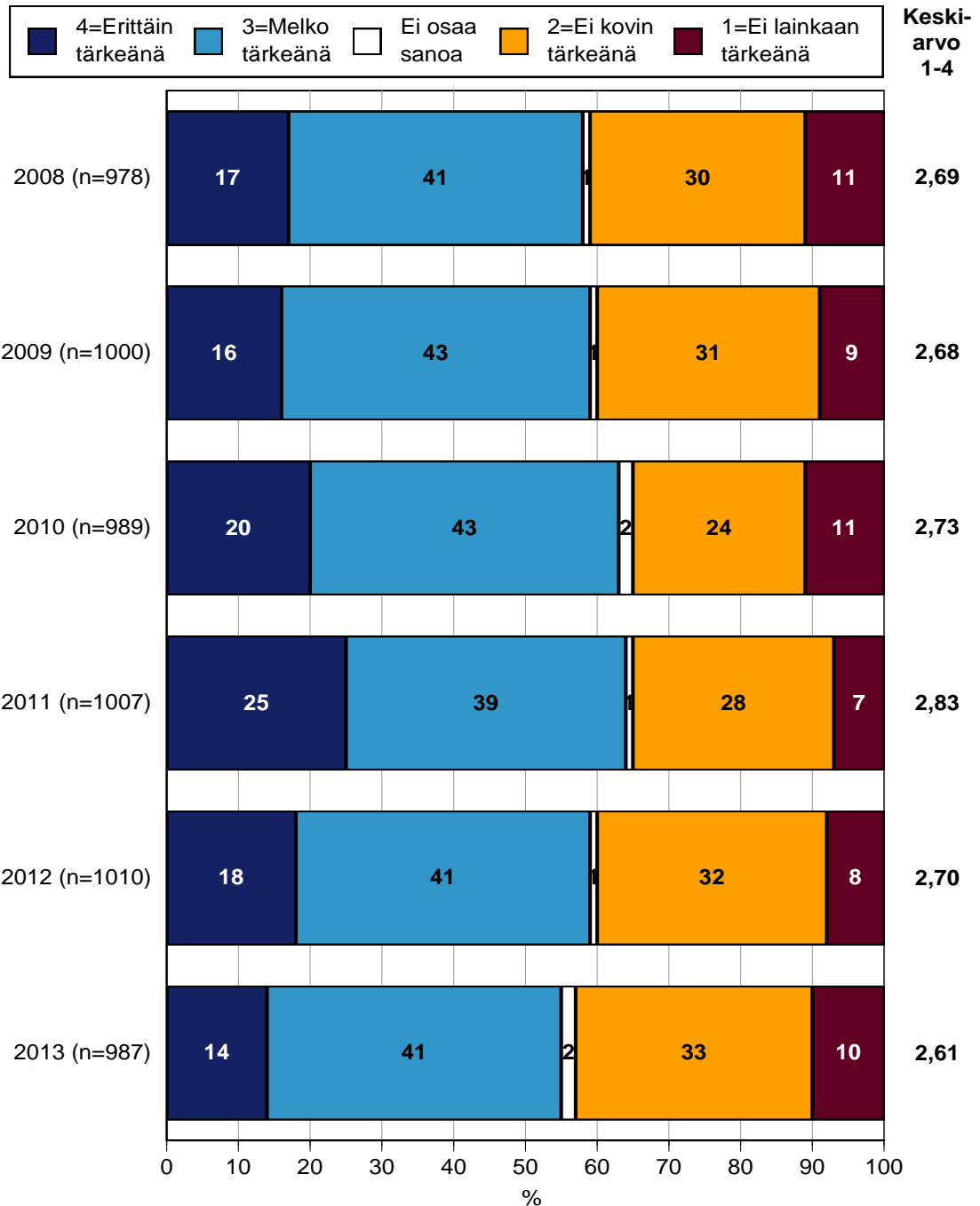
Toisaalta vähemmän koulutetuissa on eniten (30 prosenttia) niitä, joiden mielestä ”kehitysyhteistyö voi lievittää välitöntä hätää, mutta sillä ei aikaansaada pysyvää kehitystä”. Yliopistokoulutetuista näin ajattelee 21 prosenttia. Tässäkin kysymyksessä kriittisimpiä ovat 40–59-vuotiaat, joista 28 prosenttia ei usko kehitysyhteistyöllä saatavan aikaan pysyvää kehitystä.

Kaikkein pessimistisimmät näkemykset, eli että kehitysyhteistyöllä ei ole mainittavaa vaikutusta tai että se on peräti haitallista, saavat vain muutaman prosentin kannatuksen. Kaikkiaan vain kuusi prosenttia kansalaisista ei pidä kehitysyhteistyötä mitenkään hyödyllisenä. Miehistä näin ajattelee joka kymmenes, naisista vain kolme prosenttia, ja kriittisyys lisääntyy iän mukana, mutta vain muutaman prosenttiyksikön.

Kuvio 22.

Miten tärkeänä pitää sitä, että Suomen rahoittamissa kehitysyhteistyöhankeissa näkyy se, että apu on nimenomaan Suomesta 2008-2013

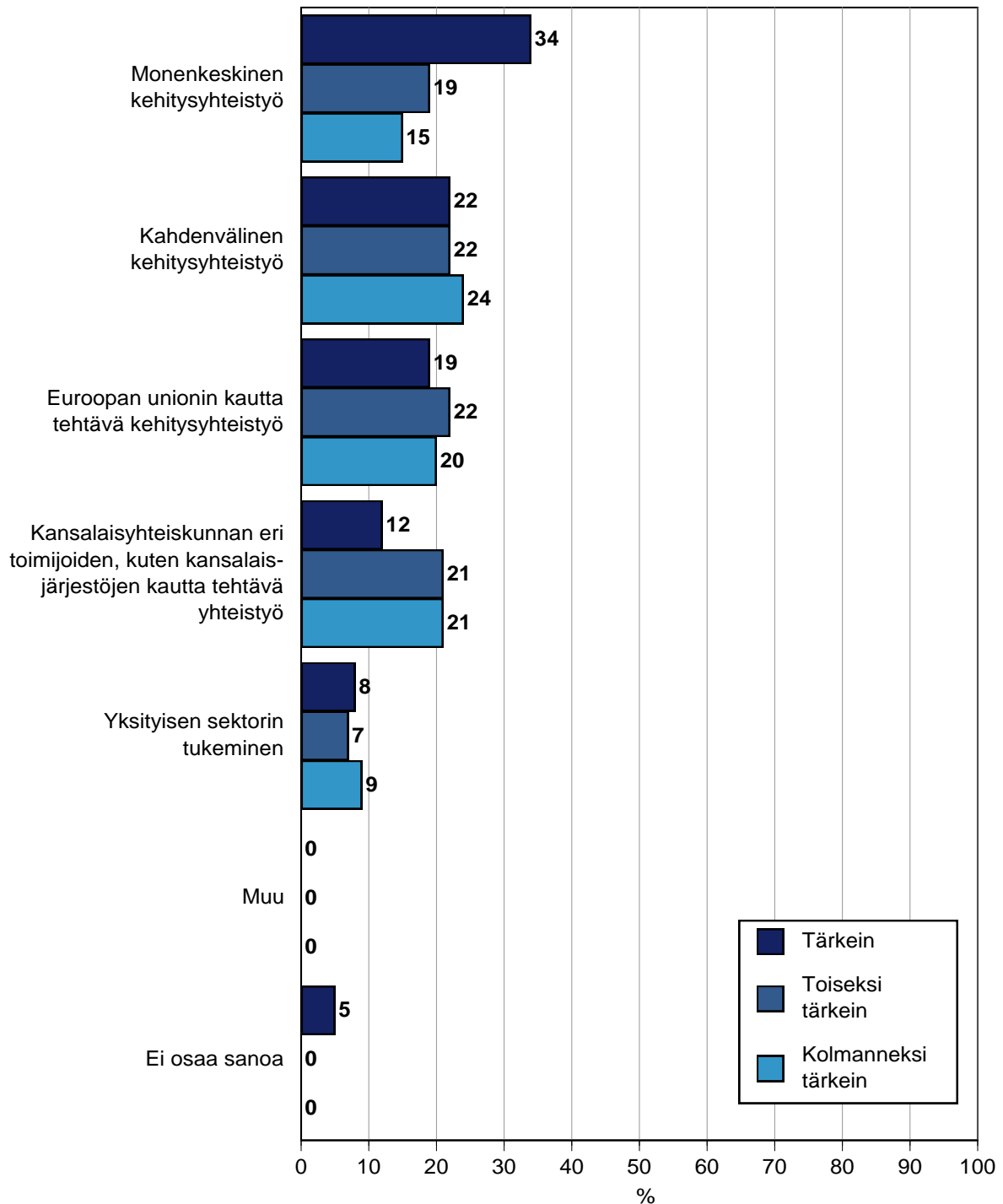
n=kaikki vastaajat

Kuvio 23.

Suomen kehitystyön tärkeimmät muodot

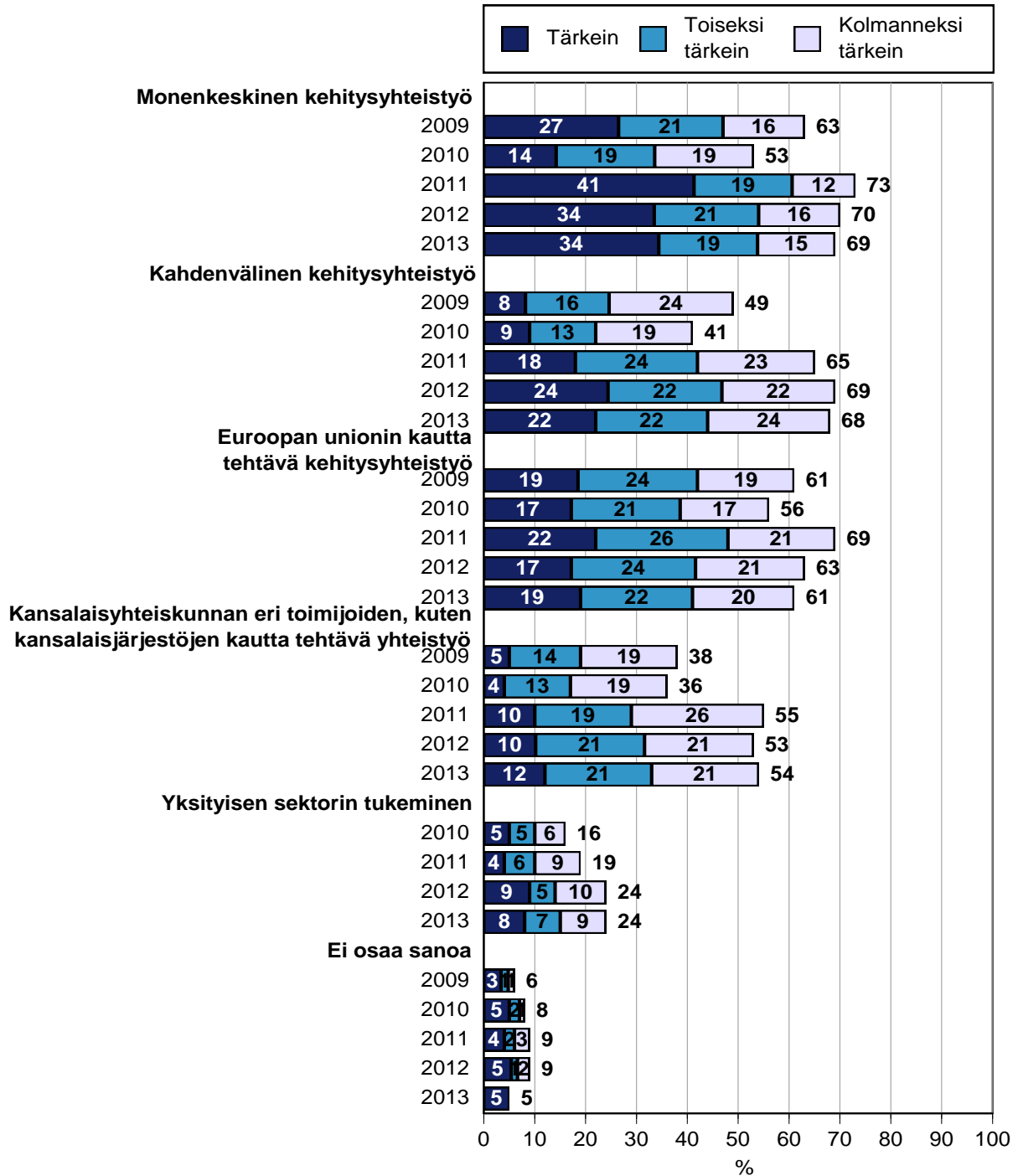
Kaikki vastaajat, n=987

Kuvio 24.

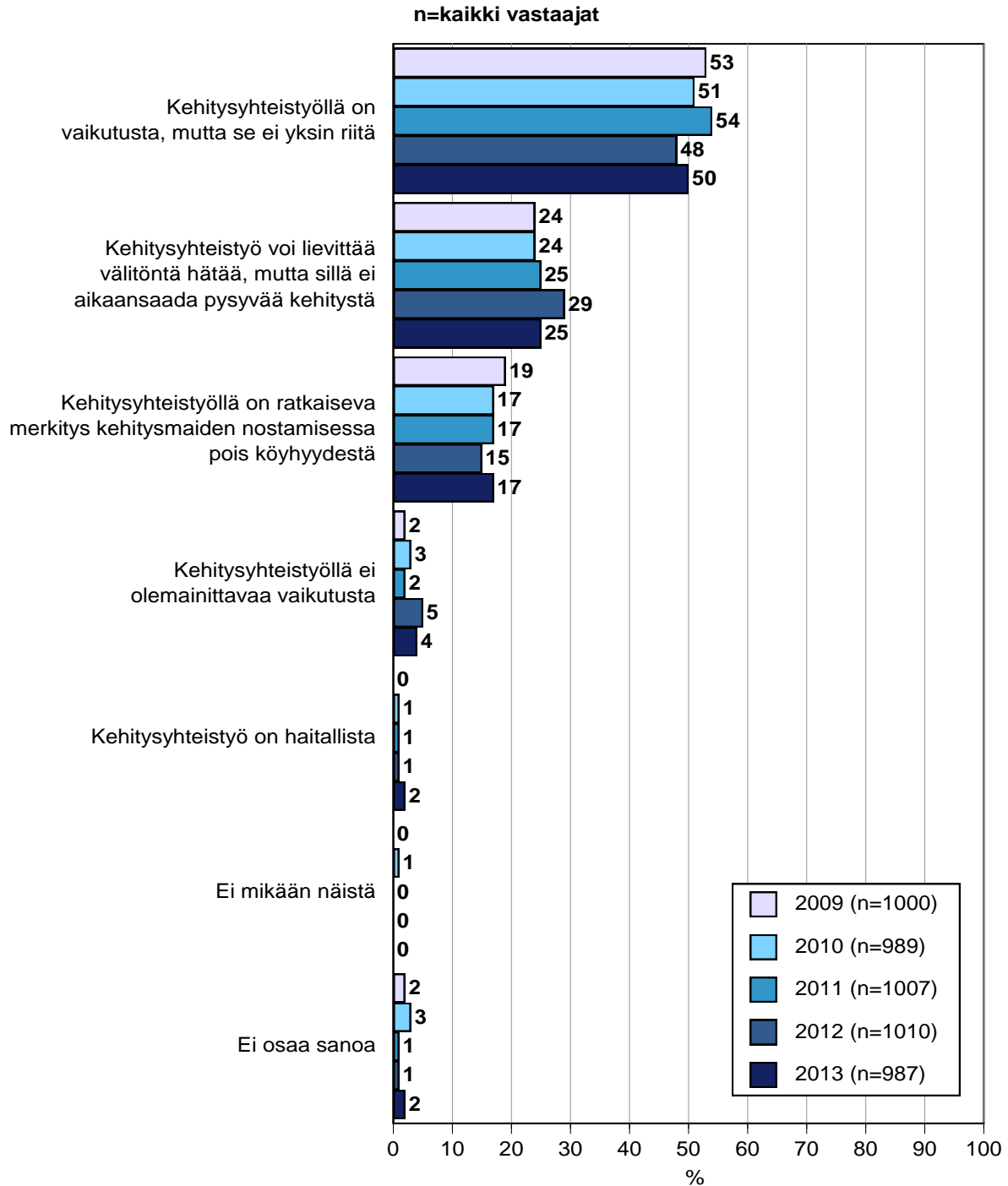
Suomen kehitystyön tärkeimmät muodot 2009-2013

Kaikki vastaajat, 2009 n=1000, 2010 n=989, 2011 n=1007, 2012 n=1010, 2013 n=987

Kuvio 25.

Mikä väittämistä kuvaa parhaiten omaa näkemystä kehitysavusta ja sen merkityksestä 2009-2013

12. Kansalaisten tiedontasossa ei ole hurraamista

Edellisvuosien tapaan suomalaiset arvioivat kehitysyhteistyöhön käytettävän selvästi vähemmän rahaa kuin siihen todellisuudessa käytetään. Vain joka kymmenes suomalainen osuu arviossaan oikeaan suuruusluokkaan, joka on reilut miljardi euroa vuodessa. Yleisimmin summa arvioidaan kymmenen kertaa pienemmäksi: 39 prosenttia arvioi kehitysyhteistyöhön uppoavan noin 110 miljoonaa euroa.

Monissa aikaisemmissa mielipidetutkimuksissa on havaittu, että kansalaisten tiedontaso yhteiskunnallisista asioista ei ole demokrateorioiden edellyttämällä tasolla. Jopa asioiden todellisen suuruusluokan hahmottaminen on useimmille vaikeaa. Tämä ei välttämättä tarkoita sitä, että demokratia olisi kriisissä tai että demokratia ei olisi tunnetuista yhteiskuntajärjestelmistä paras. Kysymys on pikemminkin siitä, millaisella tasolla liikutaan, kun yleisestä mielipiteestä haetaan tukea ja osviittaa päätöksenteolle. Tuskin voidaan kohtuudella edellyttää, että rivikansalainen käyttäisi aikaansa ja muita resurssejaan perehtymällä kovin tarkasti erilaisiin hallinnollisiin yksityiskohtiin – sellainen on asiantuntijoiden työtä.

Sen sijaan mielipidetutkimukset ovat parhaimmillaan, kun mitataan omantunnon ja arvojen tasolla sitä, mitä kansalaiset pitävät tärkeänä, tavoittelemisen arvoisena. Ihminen osaa kyllä vähäisemmilläkin yleistiedoilla ottaa perustellusti kantaa siihen, minkä hän sisimmässään kokee oikeaksi ja vääräksi. Tilastollisen edustavuutensa ansiosta mielipidetutkimukset voivat myös korjata virheellisiä olettamuksia, joita saattaa syntyä, jos seurataan vain niitä mielipiteitä, joita tuodaan näkyvimmin ja äänekkäimmin julkisuuteen erilaisten etu- ja painostusryhmien toimesta. Mielipidetutkijaa kiinnostaa hiljainen enemmistö, joka on usein mielipiteissään varsin maltillinen.

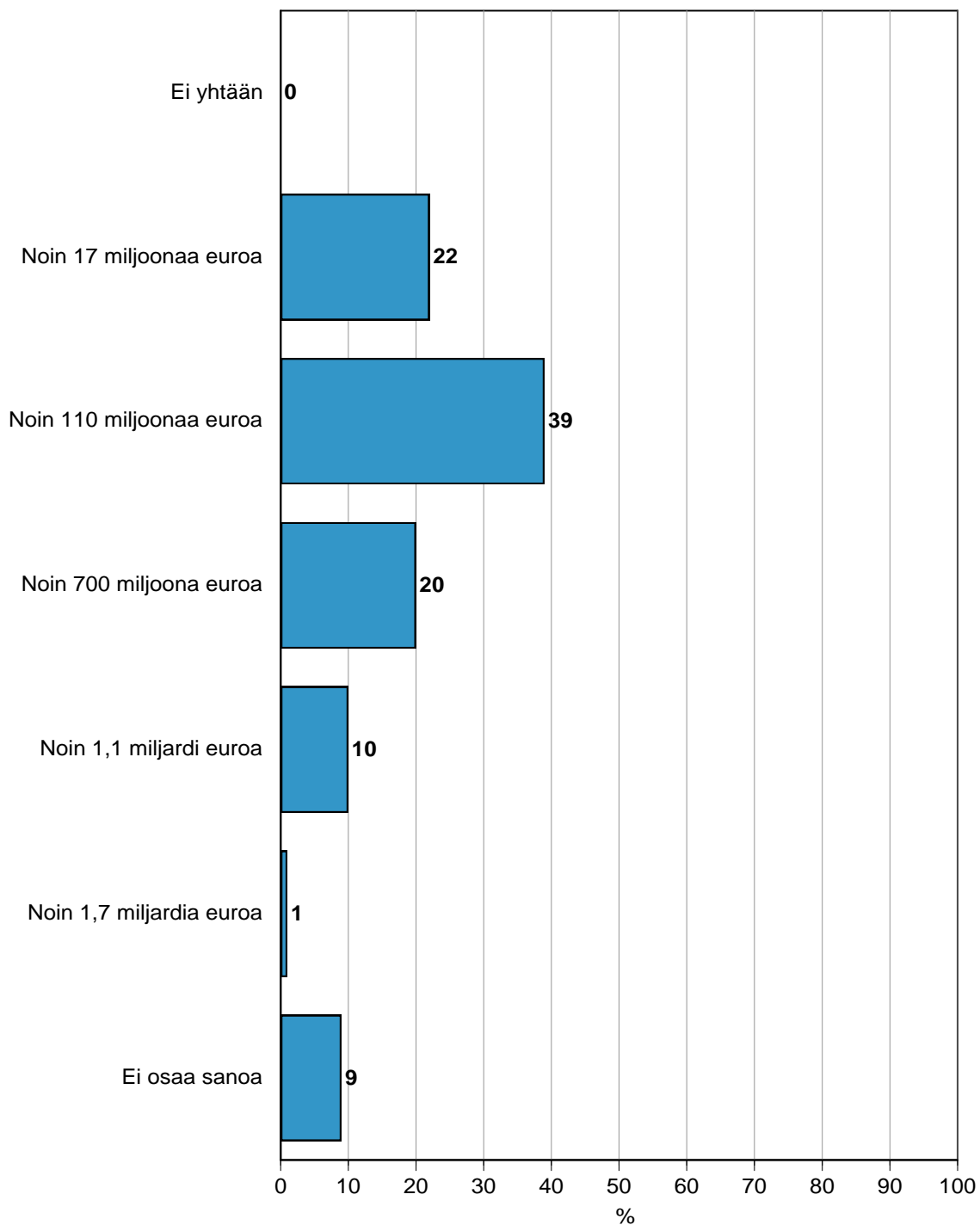
Toisaalta, kun kansalaisille kerrotaan, mikä on kehitysyhteistyöhön menevä satsaus, he suhtautuvat siihen varsin hyväksyvästi: virallinen tavoite (0,7 prosenttia bruttokansantuotteesta) saa enemmän kannatusta kuin se luku, joka on lähempänä tämänhetkistä toteutumaa (0,5 prosenttia).

Kansalaisjärjestöjen kampanjat vetoavat ihmisten auttamishaluun. Kun rahakirstut ovat tyhjiä, tarvitaan nälkää näkevien afrikkalaislasten kuvia avaamaan kukkaroiden nyörit. Se selittää osin, miksi ihmisillä on sellainen kuva, ettei kehitystä ole syntynyt: köyhyys on kasvanut, tytöt eivät pääse kouluun, jne. Samoin uutiskynnyksen ylittävät usein vain katastrofit: sodat, tulvat, kuivuus.

Voisikin todeta, että tuskinpa suomalaiset kovin hyvin tietävät, paljonko rahaa menee esimerkiksi terveydenhuoltoon Suomessa vuosittain. Siinä mielessä merkittävää ei olekaan tietämättömyys luvuista, vaan enemmän vaikuttaa asenne: paljonko haluamme antaa köyhimpien maiden auttamiseen.

Kuvio 26.**Arvio kehitysyhteistyöhön käytetystä rahamäärästä vuonna 2013**

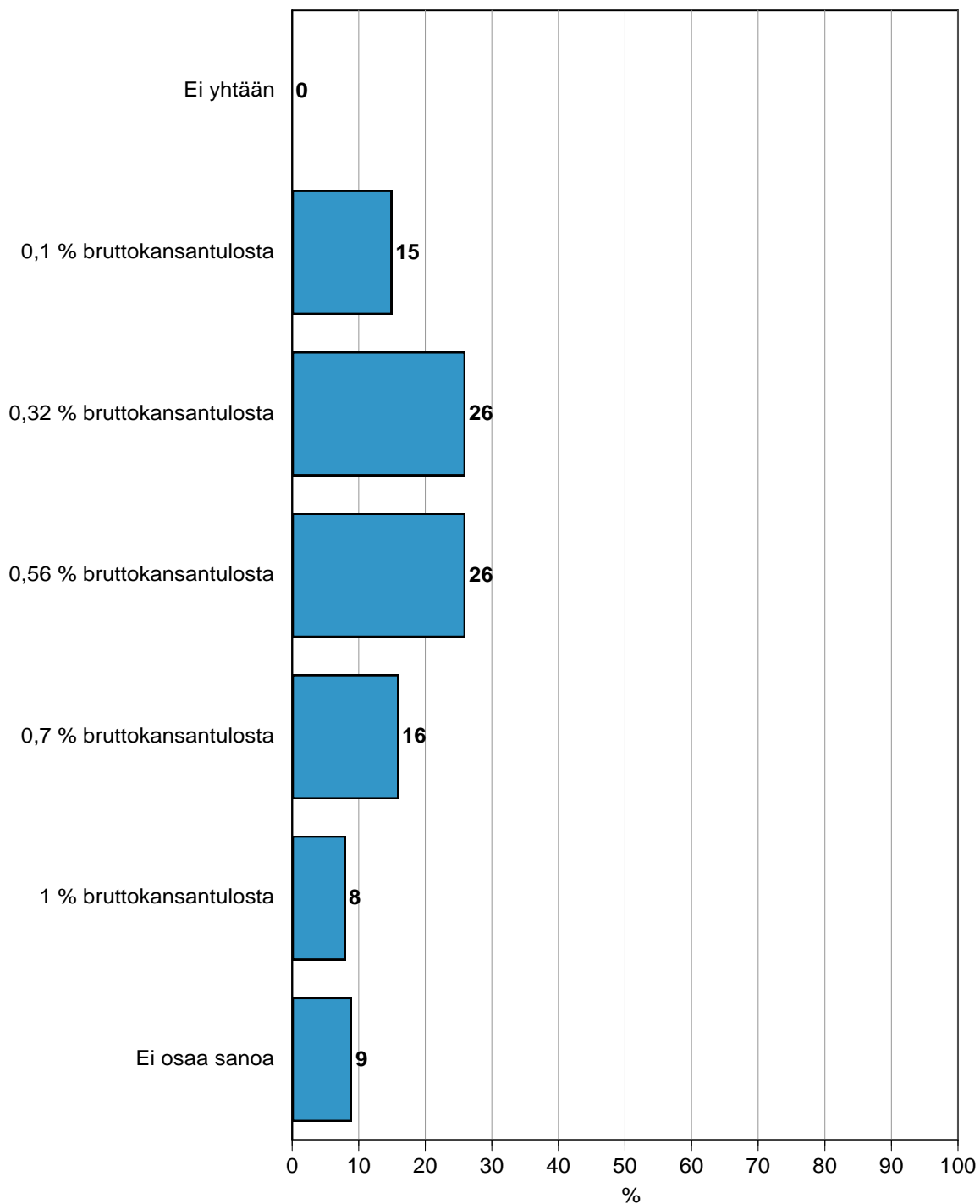
Vastaajat, n=482

Kuvio 27.

Arvio kehitysyhteistyön osuudesta BKT:sta vuonna 2013

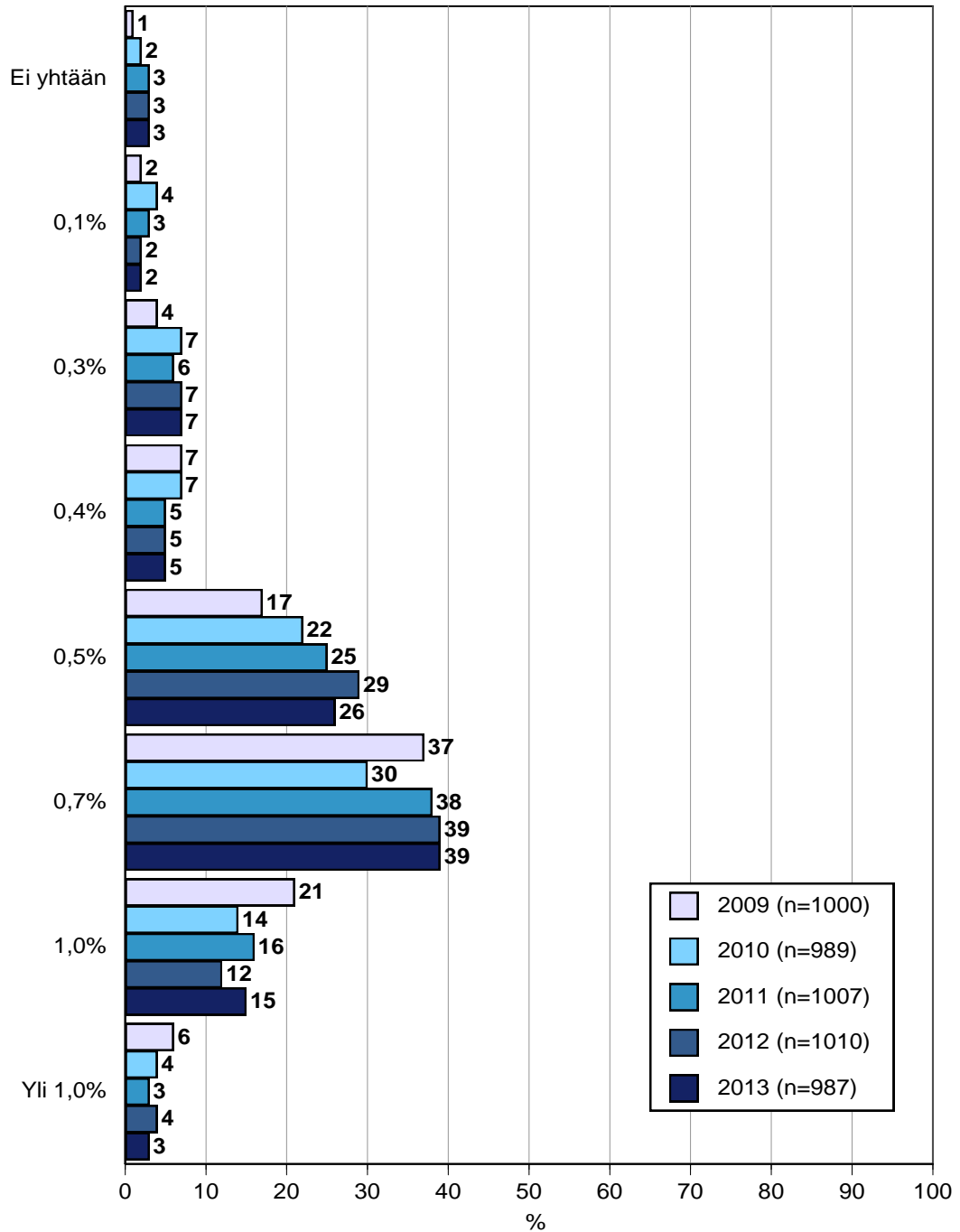
Vastaajat, n=493

Kuvio 28.

Suomelle sopivana pidetty kehitysyhteistyön määrä (% bruttokansantuotteesta) 2009-2013

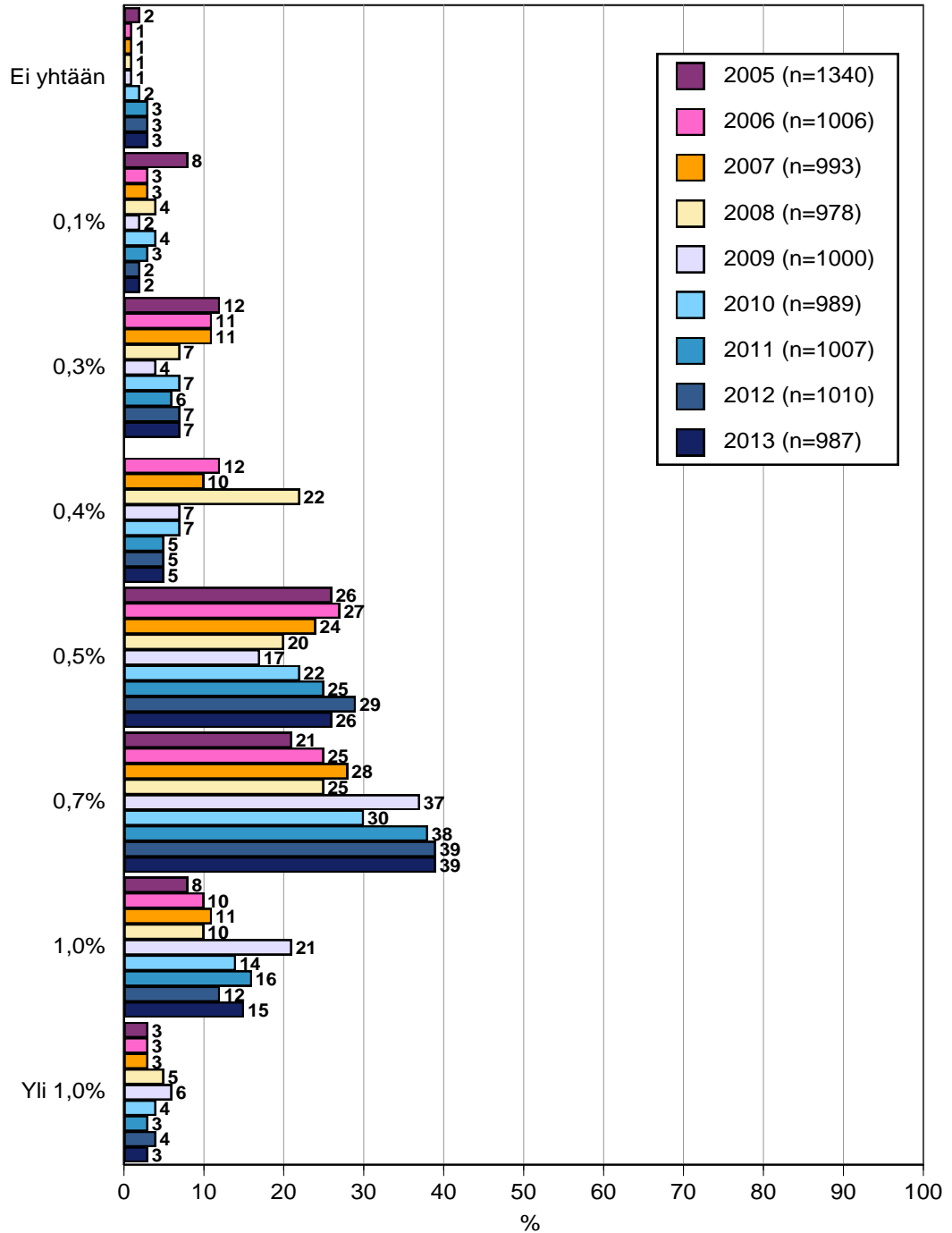
n=kaikki vastaajat

Kuvio 29.

**Suomelle sopivana pidetty kehitysyhteistyön määrä
(% bruttokansantuotteesta) 2005-2013**

n=kaikki vastaajat

13. Suomalaiset uskovat äärimmäisen köyhyyden lisääntyneen

Suomalaisilla on pessimistinen käsitys siitä, mihin suuntaan kehitysmaiden asiat menevät: peräti 68 prosenttia on siinä käsityksessä, että äärimmäisessä köyhyydessä elää nyt enemmän ihmisiä kuin vuonna 1990. Todellisuudessa tilanne on päinvastainen: Maailmanpankin mukaan vuonna 1990 äärimmäisessä köyhyydessä (alle eurolla päivässä) eli 43 prosenttia kehitysmaiden asukkaista, kun vuoteen 2010 mennessä tuo osuus oli puolittunut 21 prosenttiin.

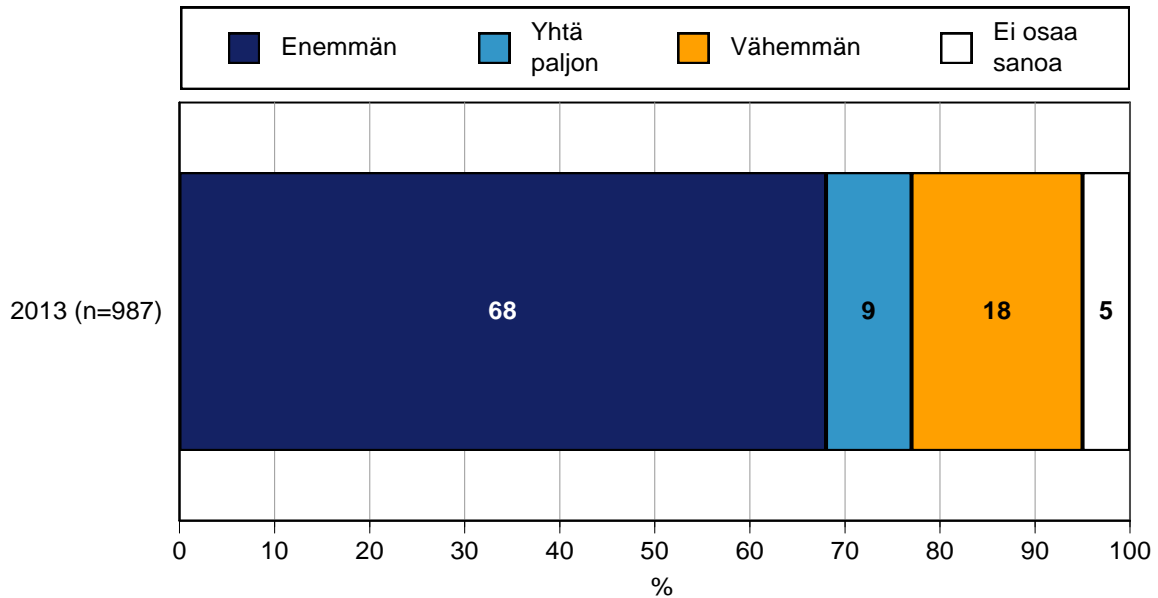
Naisista 71 prosenttia ja miehistä 64 prosenttia arvioi äärimmäisen köyhyyden lisääntyneen. Vanhemmat ikäluokat ovat selvästi huolestuneempia (tai sitten huonommin tietoisia) tilanteesta: kun alle 25-vuotiaista äärimmäisen köyhyyden katsoo lisääntyneen hieman yli puolet (56 prosenttia), yli 65-vuotiaissa osuus on 75 prosenttia. Ehkä hieman yllättäen koulutus ei näytä vaikuttavan tietämyksen tasoon, sillä samat 68 prosenttia uskoo köyhyyden lisääntyneen, olipa vastaajalla sitten ammatillinen koulutus tai yliopistotutkinto. Alle viidennes suomalaisista, 18 prosenttia, tietää oikean vastauksen tähän kysymykseen, eli äärimmäisessä köyhyydessä elää nyt vähemmän ihmisiä kuin pari vuosikymmentä sitten. Oikein tietäviä on selvästi enemmän nuorissa kuin vanhoissa.

Toisaalta pessimistisyys (tai ehkä pikemminkin tietämättömyys) ei koske kaikkia asioita: esimerkiksi 49 prosenttia suomalaisista arvioi, että maailmassa on nyt enemmän ihmisiä puhtaasta vedestä kuin vuonna 1990. Vähemmän, 39 prosenttia, uskoo puhtaasta vedestä olevan nyt vähemmän ihmisiä.

Kuviot 30–31.

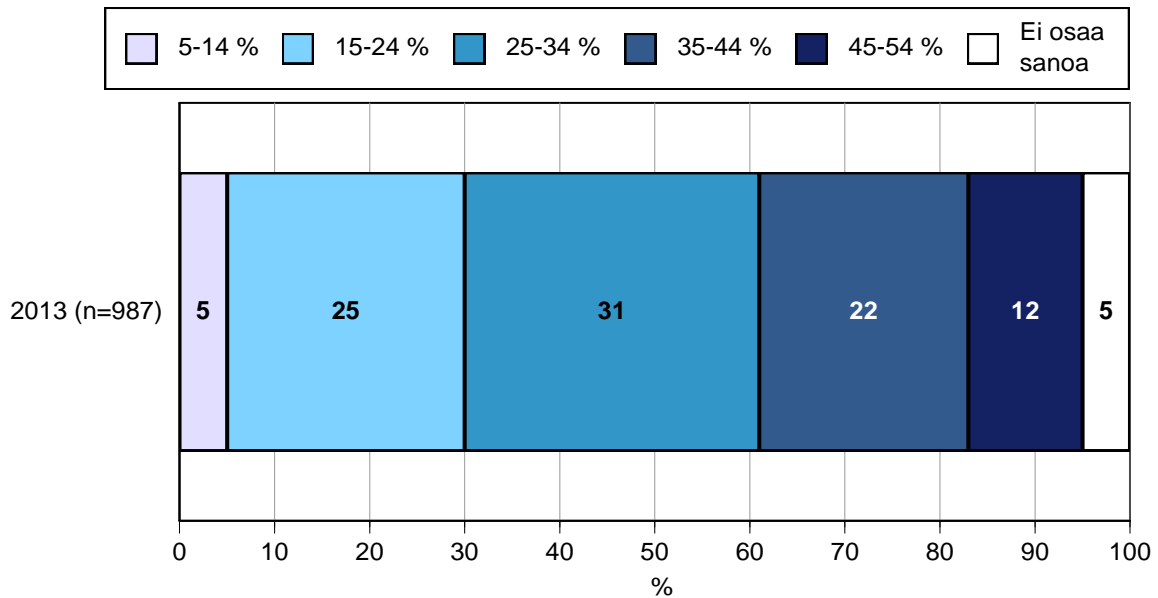
Onko maailmassa enemmän vai vähemmän äärimmäisessä köyhyydessä eläviä kuin vuonna 1990

n=kaikki vastaajat

Kuinka monta prosenttia maailman ihmisistä elää äärimmäisessä köyhyydessä

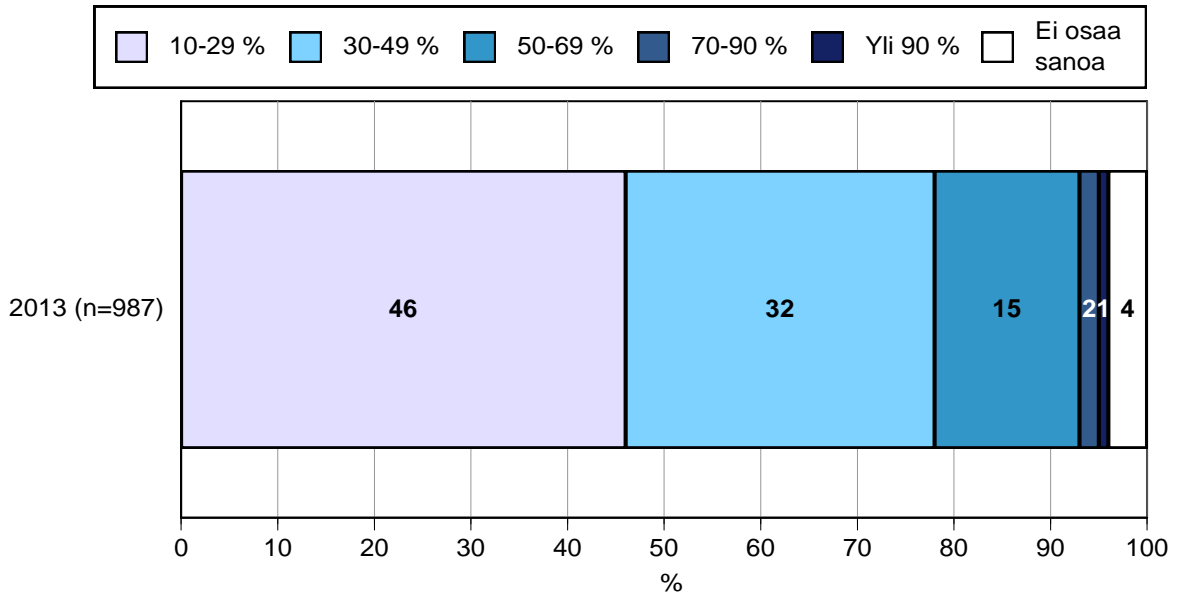
n=kaikki vastaajat

Kuviot 32–33.

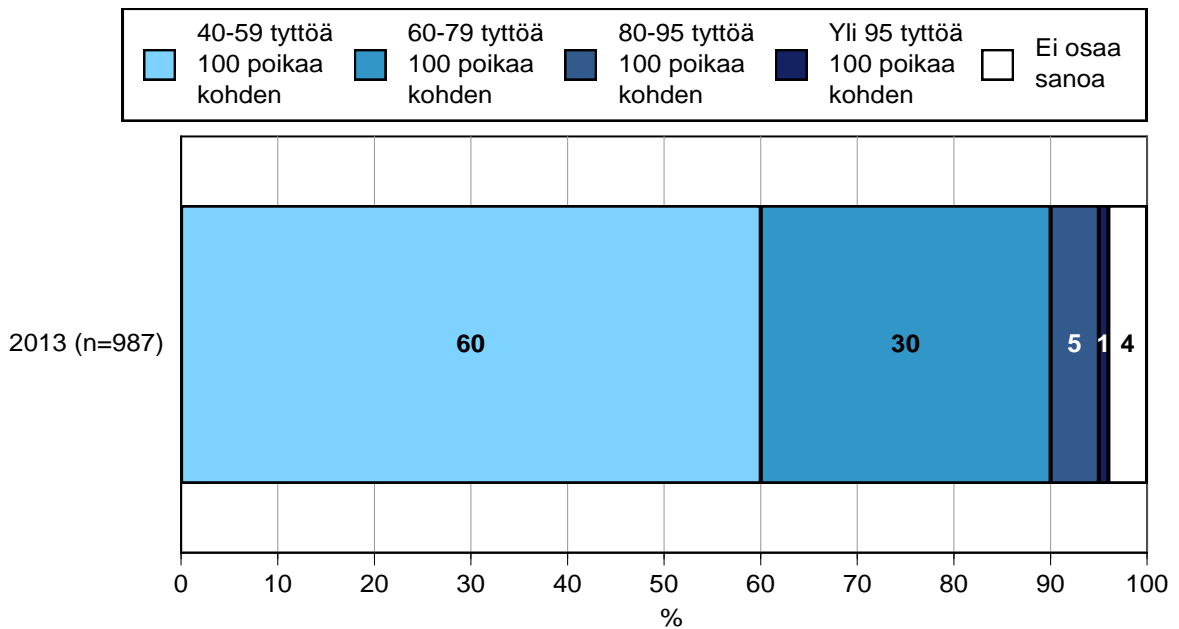
Kuinka monta prosenttia kaikkien kehitysmaiden lapsista aloittaa peruskoulun

n=kaikki vastaajat

Kuinka monta tyttöä sataa poikaa kohden aloitti peruskoulun vuonna 2010

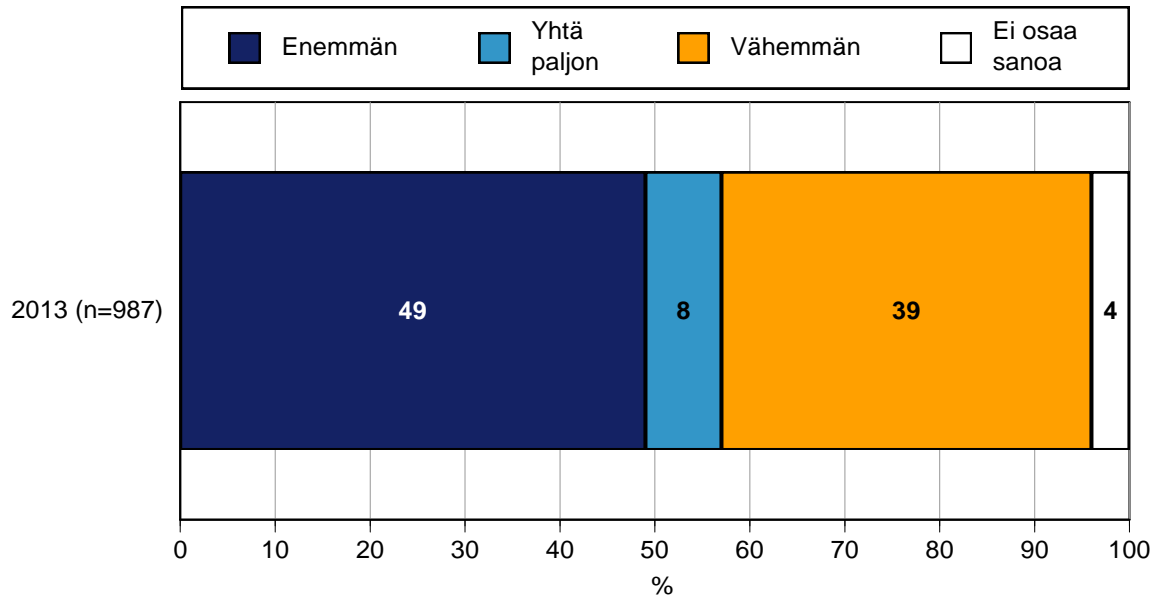
n=kaikki vastaajat

Kuviot 34–35.

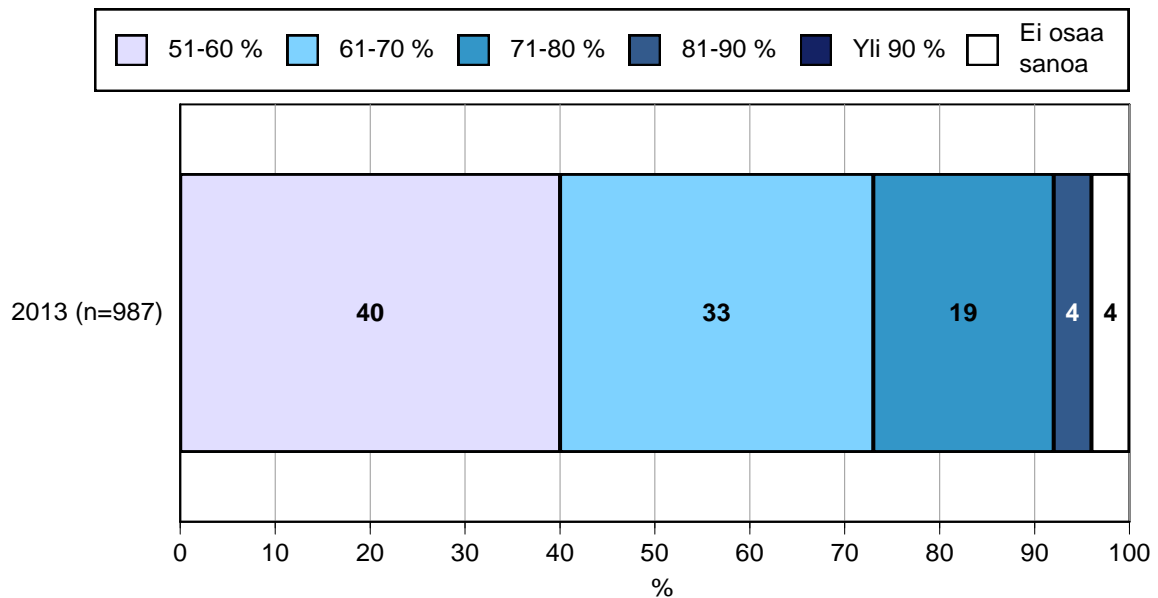
Onko maailmassa tänä päivänä enemmän vai vähemmän ihmisiä puhtaan veden piirissä kuin vuonna 1990

n=kaikki vastaajat

Kuinka monella prosentilla maailman ihmisistä on saatavilla puhdasta vettä

n=kaikki vastaajat

➤ Kuviot

Kuvio 1. Miten tärkeänä kehitysyhteistyötä pidetään	5
Kuvio 2-3. Miksi kehitysyhteistyö on tärkeää	7-8
Kuvio 4. Minne kehitysyhteistyötä tulisi eniten kohdistaa	10
Kuviot 5-6. Mille aloille kehitysponnistuksia pitäisi ennen kaikkea suunnata	11-12
Kuvio 7. Onko kuullut YK:n vuosituhattavoitteista	14
Kuvio 8. Osaako nimetä vuosituhattavoitteita	15
Kuvio 9. Kolme tärkeintä vuosituhattavoitetta	16
Kuvio 10. Kehitysavun merkitystä kuvaavat väittämät	17
Kuviot 11-12. Kehitysavun merkitystä kuvaavat väittämät	18
Kuvio 13. Onko kehitysyhteistyöstä saatavilla riittävästi tietoa	20
Kuvio 14. Millaista lisätietoa kehitysyhteistyöstä kaivataan	21
Kuvio 15. Mistä on saanut tietoa kehityskysymyksistä	23
Kuvio 16. Kuinka luotettavana eri tahojen välittämää tietoa pidetään	25
Kuvio 17. Miten Suomen tulisi toimia kehitysmäärärahojen suhteen	27
Kuvio 18. Miten kehitysmäärärahojen kasvu tulisi rahoittaa	28
Kuvio 19. Väittämä kehitysyhteistyön tehokkuudesta ja tuloksellisuudesta	30
Kuvio 20. Kehitysyhteistyön vaikeimmat haasteet	31
Kuvio 21. Tehokkaimmat keinot auttaa kehitysmaita yksityishenkilönä	33
Kuvio 22. Miten tärkeänä pidetään suomalaisuuden näkymistä kehitysavussa	35
Kuvio 23-24. Suomen kehitysyhteistyön tärkeimmät muodot	36-37
Kuvio 25. Arvio kehitysavun merkityksestä	38
Kuvio 26. Arvio kehitysyhteistyöhön käytetystä rahamäärästä vuonna 2013	40
Kuvio 27. Arvio kehitysyhteistyön osuudesta BKT:sta vuonna 2013	41
Kuvio 28. Suomelle sopivana pidetty kehitysyhteistyön BKT-osuus	42
Kuvio 29. Suomelle sopivana pidetty kehitysyhteistyön BKT-osuus 2005-2013	43
Kuviot 30-31. Arviot äärimmäisessä köyhyydessä elävien määrästä	45
Kuviot 32-33. Arviot peruskoulunsa aloittavien määrästä	46
Kuviot 34-35. Arviot puhtaan veden piirissä olevien määrästä	47